

John Bunyan

"Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."
Joh. 6:37.

We zijn nu toegekomen aan enkele praktische lessen die we uit het voorafgaande kunnen trekken. We willen daar kort op ingaan om daarna de hele verhandeling te besluiten. De woorden van de tekst die we in de vorige hoofdstukken hebben uitgelegd, leveren vele lessen op die onze aandacht verdienen. Enkele daarvan zijnde volgende.

- In de eerste plaats dat God de Vader en Christus Zijn Zoon twee verschillende personen in de Godheid zijn.
- Vervolgens dat Zij beiden beraadslaagd hebben over het behoud van sommigen uit het gevallen menselijke geslacht en daartoe hebben besloten; daarbij was ook de Heilige Geest ten nauwste betrokken.
- Ten derde dat dit overleg gestalte kreeg in een verbond tussen deze personen in de Godheid, dat van de kant van de Vader bestaat in geven en van de kant van de Zoon in ontvangen. "Al wat Mij de Vader geeft, enz."
- In de vierde plaats dat ieder die de Vader aan Christus gegeven heeft, naar de bedoeling van God in de tekst, zeker tot Hem zal komen.
- Ten vijfde dat het komen tot Jezus Christus daarom niet voortkomt uit de wil, de wijsheid of de macht van de mens, maar uit de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader. "Al wat Mij de Vader geeft, zal komen."
- Ten zesde dat Jezus Christus vol zorg zal zijn om hen die tot Hem komen, te ontvangen en dat Hij hen geenszins zal uitwerpen. "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."
- Naast deze waarheden liggen er ook nog enkele andere in de woorden van onze tekst opgesloten. Daarvan noemen we in de zevende plaats dat zij die tot Jezus Christus komen, vaak oprecht bevreesd zijn dat Hij hen niet zal aannemen.
- En in de achtste plaats dat de Heere Jezus niet wil dat zij die in waarheid tot Hem komen, ooit zullen denken dat Hij hen zal uitwerpen.

Deze praktische lessen liggen alle in de woorden van de tekst opgesloten en de Schriften leveren overvloedig bewijs dat zij waar zijn. Ik zal ze echter op dit moment niet alle behandelen, maar de eerste, tweede, derde, vierde en zesde met stilzwijgen voorbijgaan omdat ze al aangerood zijn. Ik zal dan beginnen met de vijfde opmerking en die als de eerste les nemen.

De eerste praktische les is nu dus

dat het komen tot Christus niet voortkomt uit de wil, de wijsheid of de kracht van mensen, maar uit de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader.

Deze constatering bestaat uit twee onderdelen.

In de eerste plaats *dat het komen tot Christus niet voortkomt uit de wil, de wijsheid of de kracht van mensen.*

En ten tweede *dat zij voortvloeit uit de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader.*

Dat de tekst deze waarheid inderdaad bevat zal u duidelijk zijn, als u een blik slaat in wat wij hierboven bij de uitleg in het eerste gedeelte geschreven hebben. Daarom zal ik me nu verder laten leiden door de orde van behandeling die ik zojuist heb voorgesteld en *eerst aantonen dat het komen tot Christus niet voortvloeit uit de wil, de wijsheid of de kracht van mensen.*

Dit is waar, want het Woord ontkent ten stelligste dat het wél zo zou zijn.

1. Hier wordt dus allereerst ontkend dat het komen tot Christus voortvloeit uit de wil van mensen. Het komt niet voort "uit den bloede, noch uit de wil van het vlees, noch uit de wil van de man." En ergens anders lezen we dat het niet te danken is aan "degene die wil, noch aan degene die loopt" Rom. 9:15.

2. In de tweede plaats ontkent de Schrift dat dit komen voortvloeit uit de wijsheid van mensen, zoals duidelijk is uit de volgende overwegingen.

1. Ten eerste heeft het God in Zijn wijsheid behaagd, dat de wereld Hem door haar eigen wijsheid niet zou kennen. Als zij nu door hun wijsheid Hem niet kunnen kennen, dan volgt daaruit dat zij door die wijsheid ook niet tot Hem kunnen komen. Want het komen tot Hem vindt niet plaats vóórdat we enige kennis van Hem hebben verkregen, maar daarna. 1 Kor. 1:21; Hand. 13:27; Ps. 9:11.

2. Vervolgens wordt naar het oordeel van God de wijsheid van mensen als dwaasheid beschouwd in vergelijking met de kennis van Christus. "Heeft God de wijsheid van deze wereld niet dwaas gemaakt?" En even verder lezen we: "De wijsheid van deze wereld is dwaasheid bij God"³. 1 Kor. 1:20; 2:14; 3:19.

Als God nu de wijsheid van deze wereld dwaas gemaakt heeft en als de wijsheid van deze wereld daarom dwaasheid bij Hem is, dan is het toch zeker niet waarschijnlijk dat een zondaar daardoor zó verstandig zou worden, dat hij tot Jezus Christus komt. Vooral, wanneer u daarbij ook bedenkt, wat als derde punt hierna genoemd wordt.

3. De leer van een gekruisigde Christus en dus ook van de zaligheid door Hem is nu juist het punt dat door de wijsheid van deze wereld als dwaasheid beschouwd wordt. En als nu juist de leer van een gekruisigde Christus door de wijsheid van deze wereld als dwaasheid beschouwd wordt, dan is het onmogelijk dat iemand door die wijsheid in zijn hart wordt uitgedreven om tot Hem te komen⁴. 1 Kor. 1:18 en 23

4. Ten vierde rekent God de wijsheid van deze wereld tot een van Zijn grootste vijanden. Daarom kan door die wijsheid niemand tot Jezus Christus komen. Het is immers niet waarschijnlijk dat een van Gods grootste vijanden iemand zou brengen tot dat wat God het meest behaagt. En dat doet het komen tot Christus zeker! Dat God de wijsheid van deze wereld als een van Zijn grootste vijanden beschouwt, wordt uit het volgende duidelijk.

a. Zij werpt de grootste smaad op het grote werk dat Zijn Zoon op Zich nam, zoals hiervoor al bewezen is. Zij beschouwt Zijn kruisiging namelijk als dwaasheid, terwijl dat juist een van de hoogste bewijzen van Zijn goddelijke wijsheid is.

b. Bovendien heeft God bedreigd haar te vernietigen, te gronde te richten en te verderven. En dat zou Hij zeker niet doen als zij geen vijand was, maar mensen tot Jezus Christus zou leiden en hen ertoe zou brengen om Hem door het geloof te omhelzen⁶. Hij heeft de wijsheid van de wereld ook afgewezen als hulp bij de bediening van Zijn Woord, daar zij een nutteloze bezigheid is die tot niets leidt. Deze wijsheid is er trouwens ook de oorzaak van dat degenen die haar zoeken en najagen, omkomen.

c. God heeft bovendien verklaard dat als iemand wijs wil zijn in deze wereld, hij een dwaas moet zijn in de wereldse wijsheid. Dat is immers de manier om wijs te worden in de wijsheid van God. "Als iemand wijs wil zijn in deze wereld, laat hij een dwaas worden, opdat hij wijs mag worden; want de wijsheid van deze wereld is dwaasheid bij God". 1 Kor. 3.

3. Tenslotte vloeit het komen tot Christus niet voort uit de kracht van mensen.

Dit is in de eerste plaats ten dele al duidelijk geworden uit wat zojuist gezegd is. Want als mensen in deze zaak kracht aanwenden, dan wordt die opgewekt óf door liefde, óf door een besef dat dit noodzakelijk is. Maar de wijsheid van deze wereld geeft iemand geen liefde tot Jezus Christus of een besef dat hij Hem nodig heeft. Daarom is zijn kracht in dat opzicht werkeloos.

In de tweede plaats: wat voor kracht heeft hij die dood is? En dat is ieder mens van nature toch in geestelijk opzicht: dood in zonden en misdaden! Dood, ja zó dood voor de dingen die God in de nieuwtestamentische bedeling wil schenken, als iemand die in het graf ligt, dood is voor de dingen van deze wereld. Welke kracht heeft hij dan waardoor hij tot Jezus Christus kan komen?

In de derde plaats verbiedt God dat een sterke man zich zou beroemen op zijn kracht en zegt uitdrukkelijk: "Want door kracht zal niemand iets vermogen", en op een andere plaats: "Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden, zegt de Heere" Jer. 9:23 en 24; 1 Sam. 2:9 EV; Zach. 4:6; 1 Kor. 1:27-31.

In de vierde plaats erkent Paulus dat wij mensen, ja, zelfs wanneer wij bekeerd zijn, in onszelf niet voldoende kracht bezitten om ook maar één goede gedachte te denken. Wanneer wij niet in staat zijn om het minste te doen - want denken is toch minder zwaar dan komen - dan kan niemand door zijn eigen kracht tot Jezus Christus komen. 2 Kor. 3:5.

Daarom wordt in de vijfde plaats gezegd dat we door de kracht van God bereidwillig gemaakt worden om te komen; of dat wij door de kracht van God opgewekt worden uit de staat van de zonde tot de staat van de genade; of dat wij geloven, dat wil zeggen tot Christus komen, door de uitnemende werking van Zijn sterke kracht. Ps. 110:3; Kol. 2:12; Ef. 1:18-20. Zie ook Job 40:6-14. Dit zou echter niet nodig zijn als wij mensen zelf de kracht of de wil hadden om te komen, of tenminste de gedachte konden koesteren dat wij bereid waren om uit onszelf naar Jezus Christus te komen.

Nu zou ik ertoe moeten overgaan een onderbouwing te geven voor het tweede aspect van deze praktische les, namelijk ***dat het komen tot Christus voortvloeit uit de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader***. Dit is echter bij gelegenheid al gebeurd in het deel van dit boek waarin de tekst verklaard werd en daarnaar verwijs ik de lezers dan ook. Daarom zal ik nu alleen nog een stuk of *twee teksten noemen die hetzelfde bedoelen te zeggen*.

Vervolgens zal ik overgaan tot de *persoonlijke toepassing van deze praktische les*.

De Schrift zegt uitdrukkelijk: "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke." In deze tekst wordt niet alleen gesuggereerd dat het de mens ontbreekt aan kracht, maar ook aan bereidwilligheid om tot Jezus Christus te komen. Zij moeten getrokken worden en zij komen niet, tenzij zij getrokken worden. En dan moeten we erop letten dat het niet in de macht van mensen ligt, ja, zelfs niet in de macht van alle engelen in de hemel, om één zondaar tot Jezus Christus te trekken. "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke". Joh. 6:44. Op een andere plaats lezen we: "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat het hem gegeven zij van Mijn Vader"¹⁵. Het is een hemelse gave die maakt dat mensen tot Jezus Christus komen.

Weer ergens anders kunnen we lezen: "Er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen van God geleerd zijn. Een ieder dan, die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij" Joh. 6:45. Ik zal hier nu niet verder over uitweiden, maar eerst enkele concrete toepassingen van dit punt maken en daarna overgaan tot de volgende praktische les.

Gebruikmaken en toepassing van de eerste praktische les

In de eerste plaats: Is het zo? Is het komen tot Jezus Christus geen vrucht van de wil, wijsheid of kracht van mensen, maar van de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader? Dan dienen we hen af te wijzen die de wil, wijsheid en kracht van mensen ophemelen als dingen die voldoende zijn om mensen tot Christus te brengen.

Nu zijn er sommige mensen die denken dat het onmogelijk is hen tegen te spreken, als zij een pleidooi voeren voor de wil, wijsheid en kracht van mensen met betrekking tot de dingen van het koninkrijk van Christus. Maar ik zal tot zo iemand zeggen dat hij nog nooit begrepen heeft, dat hij werkelijk is wat de Schrift over hem zegt. Bovendien heeft hij nog nooit verstaan wat het is tot Christus te komen door het onderwijs, de gave en de trekkende liefde van de Vader. Eigenlijk is hij iemand die het hart dat toch al vijandig ten opzichte van God is, tegen Hem opzet en dóórgaat met zulke daden van openlijk verzet. En de Schrift laat duidelijk zien wat het einde van zo iemand zal zijn, wanneer hij niet wordt wedergeboren. Maar daaraan zullen we voorbijgaan.

In de tweede plaats: Is het zo? Is het komen tot Christus een vrucht van de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader? Laten de heiligen dan hier leren om hun komen tot Christus toe te schrijven aan de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader. U die een oprecht christen bent, loof God die u in de belofte aan Jezus Christus gegeven heeft. Loof God ook dat Hij u tot Hem getrokken heeft. En waarom trok Hij juist u? Waarom niet iemand anders? Wat een wonder dat de heerlijkheid van de verkiezende liefde op u rustte en dat de heerlijkheid van de uitnemende genade van God op uw hart beslag legde en u tot Jezus Christus bracht!

In de derde plaats: Is het zo? Is het komen tot Christus een gevolg van het werk van de Vader, zoals al gezegd is? Dan moet dit ons leren degenen die oprecht tot Jezus Christus komen, hoog te achten. Ik zeg, dat wij hen hoog moeten achten terwille van Hem door Wiens genade zij tot Jezus Christus geleid worden.

We zien hoe iemand geacht en geëerd wordt, wanneer hij met behulp van menselijke bekwaamheden een bijzondere mate van kennis bereikt of iets tot stand brengt wat - als het voltooid is - de bewondering van de wereld afdwingt. Ja, hoe worden zijn scherpzinnigheid, zijn bekwaamheden, zijn ijver en zijn onvermoeibaarheid in dit alles geprezen. En tóch is zo iemand, wanneer het over deze prestatie gaat, maar een mens van deze wereld en zijn werk slechts het resultaat van natuurlijke bekwaamheden. De dingen die hij bereikt heeft, lopen tenslotte uit op ijdelheid en kwelling des geestes. Bovendien zondigt hij bij zijn streven naar succes misschien tegen God, verspilt hij zijn tijd en verliest hij tenslotte zijn ziel doordat hij betere dingen veronachtzaamt. Toch wordt hij bewonderd! Maar ik zeg: Als zijn talenten, werk, ijver en dergelijke deze man zoveel roem en achting in de wereld bezorgen, hoeveel achting zouden wij dan niet moeten hebben voor iemand die door de gave, belofte en kracht van God tot Jezus Christus komt!

1. Want in de eerste plaats is God met deze man; God werkt en wandelt in hem. Hij is iemand wiens levensgang wordt geregeerd en bestuurd door de machtige hand van God en de krachtige werking van Zijn macht. Dat is nog eens een man!
2. Vervolgens is zo iemand door de machtige kracht van God die in hem werkt, in staat om een hele wereld achter zich te werpen tezamen met al haar begeerlijkheden en het plezier dat zij biedt. Zo kan hij zich ook een weg banen door alle moeilijkheden die mensen en duivels tegen hem in het geweer brengen. Dat is nog eens een man!
3. In de derde plaats is zo iemand op weg naar de berg Sion, het hemelse Jeruzalem, de stad van de levende God. Hij is op reis naar de ontelbare menigte van engelen en van de geesten van de rechtvaardigen die volmaakt geworden zijn. Hij is op weg naar God, de Rechter over allen en naar Jezus. Dat is nog eens een man!
4. Zo iemand kan tenslotte getroost de dood onder ogen zien en kan lachen wanneer het verderf komt. Hij verlangt ernaar om het geluid van de laatste bazuin te horen en zijn Rechter te zien komen op de wolken des hemels. Dat is pas een man!

Laten christenen elkaar zó hoogachten. Ik weet dat u dat doet, maar doe het meer en meer.

- Om u daartoe aan te sporen, wil ik dat u de volgende drie dingen in gedachten houdt.
- In de eerste plaats dat Christus hen hoogacht." Matth. 12:48; 15:22-28; Luk. 7:9.
- Vervolgens dat de engelen hen hoogachten. Dan. 9:22; 10:11; 12:1; Hebr. 1:14.

- En tenslotte dat de heidenen hen hoogachten, zodra zij er tenminste van overtuigd zijn wat voor mensen christenen eigenlijk zijn. Dan. 5:11; Hand. 5:13; 1 Kor. 14:24, 25. "Laat ieder van u daarom de ander uitnemender achten dan zichzelf". Fil. 2.

In de vierde plaats: Is het zo? Zal niemand tot Jezus Christus komen door de wil, wijsheid of kracht van mensen, maar alleen door de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader? Dan laat dit ons duidelijk zien hoe verschrikkelijk onwetend die mensen zijn die degenen die tot Christus komen, met verachting en woede behandelen. Zij zijn onredelijke en goddeloze mensen, mensen die geen geloof hebben. 2 Thess. 3:2

Wist u maar, zondaars, wat een gezegend iets het is om tot Jezus Christus te komen en dat deze mensen werkelijk tot Hem komen door de hulp en de trekkende liefde van de Vader! In dat geval zou u liever duizend jaar in de hel liggen branden dan - zoals u nu doet - uw hart te keren tegen degene die door God tot Jezus Christus getrokken wordt en eveneens tegen de God die hem trekt.

Ongelovige zondaars, laten we hier enkele woorden van protest horen. Wat heeft deze man die tot Jezus Christus komt, u gedaan? Waarom maakt u hem het voorwerp van uw spot? Ergert het u dat hij tot Jezus Christus komt? Ergert het u dat hij zijn eigen zaligheid najaagt? Of ergert het u dat hij zijn zonden en verkeerde genoegens verzaakt? – Arme man die tot Christus komt! "Gij offert de gruwel der Egyptenaren voor hun ogen, zouden zij u dan niet stenigen?" –

Maar ik vraag nogmaals: Waarom ergert u zich hieraan? Is hij er soms minder om wanneer hij tot Jezus Christus komt, of wanneer hij Jezus Christus liefheeft en dient? Of is hij er dwazer om, wanneer hij vlucht voor hetgeen u in het helse vuur zal doen neerzinken en wanneer hij het eeuwige leven zoekt?

Bovendien, ik smeed u mijne heren, overweeg het dat hij dit niet uit zichzelf doet, maar door de trekkende liefde van de Vader.

Kom, laat ik u die zelf niet tot Hem wilt komen en degenen die dat wél willen, hindert, de volgende dingen in het oor fluisteren:

- a. U zult geoordeeld worden als iemand die Jezus Christus - tot wie deze arme zondaar komt - gehaat, belasterd en gesmaad hebt.
- b. U zult ook geoordeeld worden als iemand die de Vader gehaat hebt door Wiens krachtige trekkende liefde deze zondaar tot Christus komt.
- c. Bovendien zult u gegrepen en geoordeeld worden als iemand die de Geest der genade smaadheid hebt aangedaan in hem die door Zijn hulp tot Jezus Christus komt.

Wat hebt u hierop te zeggen? Wilt u volharden in uw handelwijze? Wilt u voortgaan de levende God te verachten en te smaden? Denkt u soms dat u de dag des oordeels redelijk goed zult doorstaan? "Zal uw hart het verdragen, of zullen uw handen sterk zijn in de dagen als Ik met u handelen zal, zegt de HEERE?" Ez. 22:14; Joh. 15:18-26; Judas :14, 15; 1 Thess. 4:8.

In de vijfde plaats, tot lering: Is het zo? Zal niemand tot Jezus Christus komen door de wil, wijsheid of kracht van mensen, maar alleen door de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader? Dan laat dit ons duidelijk zien hoe het mogelijk is dat zwakke middelen zo krachtig kunnen zijn dat zij mensen wegtrekken uit hun zonden en brengen tot een hartelijk zoeken van Jezus Christus. Toen God Mozes beval tot het volk te spreken, zei Hij: "Ik zal met u spreken" Ex 18:19. En als God spreekt, als God werkt, wie zal het verhinderen? Niemand, neen niemand, en daarom gaat het werk voort. Elia wierp zijn mantel om de schouders van Elisa en welke wonderlijke gebeurtenissen waren daarvan het gevolg!

Toen Jezus naar Petrus omzag op het moment dat een haan kraaide, wat een uitwerking had dat niet! Wanneer God in de middelen meekomt, dan zullen die middelen - hoe zwak en verachtelijk ze ook zijn in zichzelf - wonderen bewerken. 1 Kon. 19:19; Matth. 26:74, 75, Mark. 14:71, 72; Luk. 22:60-62.

De wereld verstond en geloofde niet dat de muren van Jericho op het geluid van de ramshoorns zouden vallen, maar toen God wilde werken, moesten de middelen hun uitwerking hebben. Een woord gesproken in zwakheid, gesproken met veel moeite of onder verleidingen en te midden van grote verachting en spot, doet wonderen als de Heere uw God in dat woord meekomt.

In de zesde plaats tot lering: *Is het zo?* Zal niemand tot Jezus Christus komen door de wil, wijsheid of kracht van mensen, maar alleen door de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader?

Dan is hier voor christenen aanleiding om stil te staan bij de krachtige werking van Gods voorzienigheid waarvan Hij gebruik gemaakt heeft om hen tot Jezus Christus te brengen en zich daarover diep te verwonderen. Want hoewel mensen tot Christus getrokken worden door de kracht van de Vader, toch wordt die kracht werkzaam doordat gebruik gemaakt wordt van middelen. En die middelen zijn verschillend, nu eens zijn het deze, dan weer andere. Want God is vrij om te werken waardoor, wanneer en hoe Hij wil. Maar wat die middelen ook zijn en hoe verachtelijk zij ook zijn mogen, toch kan God zulke zeer onwaarschijnlijke middelen gebruiken om de bekering en het behoud van Zijn volk te bewerken. Ja, Hij doet dat vaak ook zo! Hij heeft immers bevolen dat het licht uit de duisternis zou schijnen en Hij kan zwakheid in kracht veranderen.

U die tot Christus bent gekomen - en dat door zulke onwaarschijnlijke middelen - sta daarom stil en verwondert u! En verheerlijk de almachtige kracht waardoor de middelen gezegend werden om u daadwerkelijk tot Jezus Christus te brengen, door u te verwonderen.

Welke omstandigheden gebruikte God in Zijn voorzienigheid als middel om u tot Jezus Christus te brengen? Misschien was het een middel dat niet zo voor de hand lag, of misschien juist wel. Kwam het doordat men u uw woonplaats afnam, of was het een verandering in uw maatschappelijke positie, het verlies van naaste verwanten, van bezittingen of iets dergelijks? Was het doordat u een blik wierp in een goed boek, of uw burens hoorde spreken over de hemelse dingen? Kwam het soms doordat u zag dat de oordelen van God voltrokken werden aan anderen, terwijl uzelf daarvoor gevrijwaard bleef, of doordat u op een wonderlijke manier terecht kwam onder de Woordbediening van een of ander godvruchtig predikant?

O, geef toch acht op deze leiding of misschien wel leidingen van Gods voorzienigheid! Zij werden gezonden en bestuurd door een almachtige kracht met de bedoeling om u wel te doen. God Zelf, zeg ik, heeft Zich bij deze wagen gevoegd en die zó gezegend dat hij zeker zal volbrengen waartoe Hij hem gezonden heeft.

God zegent de leidingen van Zijn voorzienigheid niet bij iedereen op deze manier. Hoevele duizenden zijn er niet in deze wereld die elke dag onder precies dezelfde leidingen van God verkeren? Maar God was niet in deze gebeurtenissen om ze zó te zegenen als Hij ze gezegend heeft voor uw arme ziel, namelijk door er krachtig in mee te komen. Wat een wonder dat Jezus Christus u heeft willen ontmoeten in deze bijzondere gebeurtenis, in die leiding van God, of onder die genademiddelen! Dat is nu echt genade! U doet er daarom wijs aan u hierover te verwonderen en God hiervoor de lof te brengen.

Sta mij toe u een paar voorbeelden te geven van enkele van die gebeurtenissen die onder de voorzienige leiding van God tot gevolg hadden dat het heil gebracht werd tot de harten van Zijn volk.

(1) Mijn eerste voorbeeld is dat van de Samaritaanse vrouw. Het moest zo zijn dat zij uit de stad ging om water te putten juist op het moment - niet eerder en niet later - dat Jezus Christus haar Zaligmaker van verre gekomen was en Zich had neergezet bij de bron om uit te rusten, daar Hij vermoeid was. Wat een gezegende leiding van Gods voorzienigheid was dit! Ja, het was een gebeurtenis die door de wijsheid en de kracht van de Almachtige gebruikt werd tot de bekering en het behoud van dit arme schepsel. Want door deze gebeurtenis werden dit arme schepsel en haar Zaligmaker bij elkaar gebracht, zodat het gezegende werk aan deze vrouw kon geschieden volgens het plan dat tevoren door de Vader bepaald was, Joh. 4.

(2) Vervolgens: Wat een bijzondere leiding was het dat er een boom langs de weg stond waarin Zacheüs kon klimmen, zodat Jezus daardoor gelegenheid kreeg die overste der tollenaars tot Zich te roepen nog voordat hij daaruit naar beneden kwam! Luk. 19.

(3) Was het in de derde plaats ook niet wonderlijk dat de moordenaar over wie u in het evangelie leest, door de voorzienige leiding van God in de gevangenis geworpen moest worden om veroordeeld te worden tijdens dezelfde rechtszitting waarop het doodvonnis van Christus Zelf werd uitgesproken? Ja, en was het ook niet wonderlijk dat het zo zijn moest dat zij naast elkaar gekruisigd werden, zodat de moordenaar Jezus tijdens Zijn laatste woorden kon horen en zien en hij door Hem bekeerd kon worden voor zijn dood?

(4) Wat waren het in de vierde plaats ongewone omstandigheden - die ook wonderlijk door God werden geleid - dat Onesimus toen hij van zijn meester weggevlucht was, gegrepen moest worden en, naar mijn gedachte, in dezelfde gevangenis geworpen werd waar ook Paulus gebonden lag om het Woord van het evangelie. Zodoende kon hij daar door de woorden van Paulus bekeerd worden en daarna weer naar huis worden teruggezonden, naar zijn meester Philemon. Daaruit zien we dat "alle dingen medewerken ten goede voor degenen die God liefhebben, namelijk voor degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn" Rom. 8: 28.

Ja, ik heb zelf wel mensen gekend die gedwongen werden om naar een preek te gaan luisteren tegen hun wil. Anderen gingen niet om te luisteren, maar om rond te kijken en zelf gezien te worden, ja, om anderen uit te jouwen en te bespotten, of ook om naar dingen te zoeken en daarop af te geven. Sommigen kwamen ook om hun wellustige blikken te verzadigen aan de schone voorwerpen van hun begeerte, en toch heeft God van deze dingen gebruik gemaakt, ja, zelfs van de goddeloze en zondige bedoelingen van mensen, om hen onder die genade te brengen die hun zielen kon redden.

In de zevende plaats tot lering: *Komt niemand tot Jezus Christus dan alléén door de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader?*

Laat mij dan op dit punt die arme zondaars waarschuwen die gezien hebben wat een verandering God teweeggebracht heeft in hen die tot Jezus Christus komen: Laten zij dit werk en deze verandering toch niet aan andere oorzaken toeschrijven!

Er zijn sommige arme zondaars in deze wereld die duidelijk zien wat een verandering, wat een geweldige verandering er plaatsvindt in hun burens en verwanten die tot Jezus Christus komen. Maar, zoals ik al zei, zij begrijpen dit niet en weten niet hoe dit komt en waar dit toe leiden zal, want zo is het met ieder "die uit de Geest geboren is" Joh. 3:8. Daarom schrijven zij deze verandering toe aan andere oorzaken, zoals bijvoorbeeld aan zwaarmoedigheid, aan het teveel alleen zitten, teveel lezen, te vaak naar de kerk gaan, of teveel overdenken en bepeinen van wat zij daar horen.

Vervolgens concluderen zij ook dat deze toestand voortkomt uit het gebrek aan vrolijk gezelschap en aan goede geneesmiddelen. Daarom raden zij hen aan op te houden met lezen, naar de kerk te gaan en het gezelschap van ernstige mensen te zoeken. Zij zouden er beter aan doen vrolijk te zijn, ergens gezellig te gaan praten, bezig te zijn met de dingen van deze wereld, niet alleen te zitten peinen enz. Maar kom, arme, onwetende zondaar, laat ik me rechtstreeks tot u richten. Het lijkt wel of u een advocaat voor satan geworden bent. Ik zeg u dat u niet weet wat u doet. Pas ervoor op om op deze wijze uw oordeel te geven. U velst een dwaas oordeel "en zegt zo tot ieder die voorbij gaat dat u een dwaas bent". Pred. 10:3.

Wat? Durft u overtuigingen van zonde, het treuren en berouw hebben over de zonde voor zwaarmoedigheid te houden? Dan doet u precies hetzelfde als degenen die bij een andere gelegenheid zeiden: "Deze mensen zijn dronken van nieuwe wijn!", of als de man die tot Paulus zei, dat hij razend was. Hand. 2:13; 26:24.

Arme, onwetende zondaar, kunt u geen beter oordeel vellen? Wat zegt u? Als iemand de eenzaamheid opzoekt en in gedachten verzonken is onder de hand van God, of als hij de Schriften leest en naar preken luistert, is hij dan op weg om te gronde te gaan? Moge de Heere uw ogen openen en maken dat u uw dwaling inziet! U hebt uzelf tegen God verzet, u hebt het werk van Zijn handen veracht en gepoogd zielen te vermoorden. Wat? Kunt u hen die God gewond heeft, geen betere raad geven dan

hen naar de inzetten van de hel te zenden om daar hulp te verkrijgen? U roept hen op vrolijk en luchthartig te zijn, maar weet u niet dat "het hart der zotten in het huis der vreugde is"? Pred. 7:4.

U dringt er bij hen op aan om niet meer naar predikanten te luisteren die een scherpe, ontdekkende boodschap brengen, maar "is het niet beter te luisteren naar de bestraffing van de wijze, dan dat iemand luistert naar het gezang der dwazen"? Pred. 7:5

U roept hen op bezig te zijn met de dingen van deze wereld, maar weet u niet dat de Heere gebiedt: "Zoekt eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid"? Matth. 6:33.

Arme, onwetende zondaar, luister nu eens naar de raad die God aan zulke mensen geeft en kom daardoor ook zelf tot een beter inzicht. "Als iemand in moeite verkeert, laat hij bidden; als iemand vrolijk is, laat hij psalmen zingen." "Welgelukzalig is de mens die naar Mij luistert en hoort wat hierna zijn zal". "Behoudt uzelf van dit verdorven geslacht." "Onderzoekt de Schriften." "Houdt aan in het lezen." "Het is beter te gaan in het klaaghuis dan te gaan in het huis des maaltijds"⁴¹. En wilt u hem veroordelen die zo doet? Bent u soms net zo iemand als Elymas, de tovenaars, die de stadhouder van het geloof probeerde af te keren? U bent bezig de rechte wegen van de Heere krom te maken. Pas op, dat u geen zwaar oordeel overkomt!

Wat zegt u? Durft u mensen te leren hun overtuigingen te onderdrukken, mensen ervan af te houden ernstig na te denken over het kwaad van de zonde, over de verschrikkingen van de toekomstige wereld en hoe zij daaraan zullen ontkomen? Wat zegt u? Durft u mensen te leren God en Zijn Woord uit hun gedachten te bannen door vrolijk gezelschap op te zoeken, door de wereld na te jagen, door roddelpraat en dergelijke dingen? Dit is precies hetzelfde alsof u hun aanraadt tot God te zeggen: "Wijk van ons; want aan de kennis van Uw wegen hebben wij geen lust", of: "Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen?"⁴³, of: "Welk voordeel hebben wij ervan, als we Zijn wegen houden?" Dit is door en door duivels! Wat? Durft u mensen aan te raden om te wandelen "naar de eeuw van deze wereld, naar de overste van de macht der lucht, van de geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid"?⁴⁴

TWEE TEGENWERPINGEN BEANTWOORD

Maar, zou iemand kunnen tegenwerpen, *wij weten niet dat het hier gaat om mensen die tot Jezus Christus komen. Echt, we verbazen ons over hen en houden hen voor dwazen.*

Antwoord: Weet u niet dat het hier gaat om mensen die tot Jezus Christus komen? Dan zouden ze tot Hem kunnen komen zonder dat u het weet. Waarom zou u dan onredelijker zijn dan de beesten en kwaad spreken van dingen die u niet weet? Wat? Behoort u dan tot hen die "geboren zijn om gevangen en gedood te worden"; moet u "in uw eigen verdorvenheid verdorven worden"? Bovendien: Kent u hen niet? Laat hen dan met rust.

Als u geen goed van hen kunt spreken, spreek dan ook geen kwaad van hen. "Houdt af van deze mensen en laat hen begaan; want indien deze raad of dit werk uit mensen is, zo zal het gebroken worden; maar indien het uit God is, zo kunt gij dat niet breken; opdat gij niet misschien bevonden wordt ook tegen God te strijden" Hand. 5 :38, 39. Waarom verwondert u zich trouwens over een werk van overtuiging en van bekering? Weet u niet dat dit juist het oordeel van God over u is, verachters? "Ziet toe, verwondert u en gaat te gronde!"

En waarom verwondert u zich en denkt u dat zij dwazen zijn? Gruwt u soms van de weg der rechtvaardigen? Lees dan het volgende Schriftgedeelte en schaam u: "Hij die oprecht is in zijn weg, is een gruwel voor de goddeloze." Spr. 29: 27.

Tenslotte is het feit dat u zich over hen verwondert het bewijs dat u uzelf niet kent, dat u vreemdeling bent van de overtuiging van zonde en geen weet hebt van de hartelijke begeerte om zalig te worden en van het komen tot Jezus Christus.

Iemand zou ook nog kunnen tegenwerpen: Maar waaraan kunnen wij weten dat zulke mensen tot Jezus Christus komen?

Antwoord: Wie kan hen ziende maken die Christus blind gemaakt heeft? Maar omdat ik uw overtuiging en bekering zoek en u tot de zaligheid wil brengen, wil ik toch dat u op deze punten let: Klagen zij over hun zonde als iets wat hen zeer bitter is en gaan zij daaronder gebukt? Vluchten zij daarvan weg als van een dodelijke slang? Klagen zij over de ongenoegzaamheid van hun eigen gerechtigheid om daardoor gerechtvaardigd te worden voor het aangezicht van God? Roepen zij tot de Heere Jezus om door Hem behouden te worden? Zien zij meer waarde en verdienste in één druppel van het bloed van Christus om hen te behouden, dan in al de zonden van de wereld om hen te verdoemen? Hebben zij een innerlijke schroom om tegen Jezus Christus te zondigen? Zijn Zijn Naam, Zijn persoon en het werk dat Hij op Zich nam, hen dierbaarder dan de roem en eer van de hele wereld? Is Zijn Woord hen lief geworden? Is het geloof in Christus hen dierbaar geworden, omdat zij er door Gods Geest van overtuigd zijn dat zij dit nodig hebben en dat zij zonder dit geloof nooit met Christus verenigd kunnen worden? Hebben zij smaak gekregen in Christus in Zijn Woord en verzaken zij de hele wereld terwille van Hem? Zijn zij bereid om met Gods hulp alle gevaren te trotseren terwille van Zijn naam en terwille van de liefde die zij Hem toedragen? Zijn Zijn heiligen hen dierbaar?

Als deze dingen zó bij hen zijn - of u het nu ziet of niet - dan zijn dit de mensen die tot Jezus Christus komen. Rom. 7:9-14; Ps. 38:4-9; Hebr. 6:18-20; Jes. 64:6; Fil. 3:7, 8; Ps. 54:3; Ps. 109:26; Hand. 16:30; Ps. 51:9, 10; 1 Petr. 1:18, 19; Rom. 7:24; 2 Kor. 5:2; Hand. 5:41; Jak. 2:7; Fil. 3:7, 8; Hgl. 5:10-15; Ps. 119; Joh. 13:35; 1 Joh. 4:7 en 3:14; Joh. 16:9; Rom. 14:23; Hebr. 11:6; Ps. 19:11, 12; Jer. 15:16; Hebr. 11:24-27; Hand. 20:22-24 en 21:13; Tit. 3:15; 2 Joh.:1; Ef. 4:16; Filemon:7; 1 Kor. 16:24.

Komende zondaars twijfelen dikwijls of Christus hen wilt ontvangen

Ik ga nu over tot de tweede praktische les die ik mij voorgenomen had te bespreken, namelijk dat zij die tot Jezus Christus komen, dikwijls oprecht bevreesd zijn dat Hij hen niet ontvangen zal. Zoals ik u gezegd heb, ligt deze les in de tekst opgesloten. Ik leid dat af uit de ruimte die in de belofte ligt en de duidelijkheid ervan: "Ik zal hem geenszins uitwerpen." Want als wij niet vatbaar waren voor de vrees om uitgeworpen te worden, zou het niet nodig geweest zijn dat Christus onze vrees als het ware zou bestoken met deze heerlijke en wonderlijke uitdrukking: "Geenszins." "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Als zondaren die tot Christus komen, niet geneigd waren aan zulke bezwaren toe te geven en hun eigen zielen daardoor te laten ontmoedigen, dan was het niet nodig geweest dat de Wijsheid van de hemel zo'n belofte had uitgevonden, als ik het zo zeggen mag. Zij had die dan ook niet zo onder woorden behoeven te brengen dat als het ware met één slag al hun bezwaren in stukken geslagen worden. Want dit woord "geenszins" snijdt alle bezwaren af. Met die bedoeling heeft de Heere Jezus het ook gebruikt om nu juist het geloof dat met ongeloof gemengd is, te hulp te komen.

In dit woord worden als het ware alle beloften samengevat. Ook kan er geen enkel bezwaar worden ingebracht vanwege de onwaardigheid die u in uzelf ontdekt, of deze belofte zal het ontzenuwen.

"Maar ik ben een groot zondaar", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik ben een oude zondaar", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik ben een zondaar met een hard hart", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik ben een zondaar die afvallig werd", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik heb satan heel mijn leven gediend", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik heb gezondigd tegen het licht", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik heb gezondigd tegen de genade", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

"Maar ik bezit niets goeds om mee te brengen", zegt u.

"Ik zal u geenszins uitwerpen", zegt Christus.

Zo zou ik tot het einde toe kunnen doorgaan en u aantonen dat deze belofte gegeven is om een antwoord te geven op alle bezwaren. En zij geeft daar ook inderdaad steeds weer een antwoord op. Maar ik herhaal: Waarom zou ze nodig zijn als degenen die tot Jezus Christus komen, niet soms - ja zelfs dikwijls - oprecht bevreesd zijn dat Jezus Christus hen zal uitwerpen?

Ik wil u nu twee voorbeelden geven die naar mijn gedachte aanduiden dat deze constatering op waarheid berust.

In het negende hoofdstuk van het Evangelie naar Mattheüs, het tweede vers, leest u over iemand die verlamd was. Deze kwam tot Jezus Christus omdat hij door zijn vrienden op een bed tot Hem gedragen werd. Maar hij kwam ook zélf, en dat om een heel andere reden dan ook maar een van zijn vrienden vermoedde, namelijk om de vergeving van zijn zonden en de redding van zijn ziel te verkrijgen. Zodra hij nu in de nabijheid van Christus gekomen was, beval Hij hem om welgemoed te zijn. Het schijnt dus dat zijn hart in hem van vrees bezweek. Maar wat was de oorzaak van zijn vrees? Dat was niet zijn lichamelijke zwakheid, waarom zijn vrienden hem tot Christus brachten opdat hij bij Hem genezing zou vinden. Het was de schuld en de last van zijn zonden. Om daarvoor vergiffenis te verkrijgen, kwam hij zélf tot Hem. Daarom zei Christus vervolgens ook: "Wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven."

Ik zeg dus dat Christus zag hoe zijn geest in hem bezweek bij de gedachte hoe het zou gaan met zijn ziel, het edelste deel van zijn bestaan. Daarom wendde Hij zich allereerst om die reden tot hem. Want hoewel zijn vrienden geloof genoeg hadden voor de genezing van zijn lichaam, toch had hij zelf maar heel weinig geloof voor de genezing van zijn ziel. Daarom richtte Christus hem op daar hij als het ware dreigde neer te vallen en zei: "Zoon, wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven"¹.

Wat we over de verloren zoon lezen, heeft naar mijn gedachte ook duidelijk betrekking op deze zaak. "En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoeveel huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger! Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan". Dat kwam uit de grond van zijn hart. Maar op welke wijze kwam hij zijn belofte na? Naar mijn mening niet zo goed als hij zich voorgenomen had. De reden die ik voor deze gedachte heb, is dat zijn vader, zodra hij tot hem gekomen was, hem om de hals viel en hem kuste. Mijns inziens duidt dit aan dat de verloren zoon op dat moment in zijn hart terneergeslagen was en dat zijn vader hem daarom zo plotseling het vertrouwde teken van verzoening gaf. Een kus werd immers oudtijds dikwijls gebruikt om twijfels en vrees weg te nemen. Zo werd Jacob door Laban en later door Ezau gekust. Zo kuste Jozef zijn broers en zo kuste David ook Absalom.

Het is waar, op het moment dat hij zich op weg begaf, sprak hij, zoals ik al zei, uit de grond van zijn hart, zoals zondaars soms ook doen wanneer zij beginnen tot Jezus Christus te komen. Maar zouden tussen de eerste stap die hij zette en de laatste, waarmee hij zijn reis beëindigde, niet vele gedachten hem bestormd hebben, nu eens van deze kant en dan weer van die? Ja, naar alle waarschijnlijkheid is dat zo geweest en heeft hij zich bijvoorbeeld afgevraagd of zijn vader hem wel of niet zou willen ontvangen.

Hij kan ook het volgende overwogen hebben: "Ik zei nu wel dat ik naar mijn vader zou gaan, maar wat moet ik doen als ik bij hem kom en hij zou mij vragen waar ik al die tijd geweest ben? Wat moet ik dan zeggen? En wanneer hij mij zou vragen wat er gebeurd is met het deel van de erfenis dat hij mij gegeven heeft? Wat moet ik daarop antwoorden? Of als hij mij vraagt wie mijn kameraden geweest zijn? Wat moet ik dan zeggen? En als hij mij dan ook nog zal vragen wat ik al die tijd sinds ik van hem ben weggegaan, heb uitgevoerd? Wat moet ik dan antwoorden? Ja, als hij mij zou vragen waarom ik niet eerder naar huis gekomen ben? Wat zou ik daarop moeten zeggen?"

Zo, zeg ik, zou hij bij zichzelf hebben kunnen overwegen. En omdat hij zich ervan bewust was dat hij op elk van deze vragen alleen maar een slecht antwoord zou kunnen geven, is het geen wonder dat hij allereerst een kus van zijns vaders lippen nodig had.

Want als hij de eerste vraag naar waarheid had beantwoord, had hij moeten zeggen: "Ik was een trouw bezoeker van herbergen en kroegen. Wat mijn deel van de erfenis betreft: Dat heb ik verkwist door overdadig te leven. Mijn kameraden waren hoeren en sletten.

Wat mijn bezigheden betreft: Het hoogste dat ik ooit bereikte was dat ik varkenshoeder werd. En de reden waarom ik nu pas naar huis gekomen ben, is, dat ik zeker nu niet aan uw voeten gelegen zou hebben om genade te vragen, als ik mogelijkheden gezien had om nog langer weg te blijven."

Ik herhaal, als we deze dingen overwegen en nog eens overwegen, namelijk hoezeer een arme zondaar wanneer hij werkelijk ontwaakt is, geneigd is om toe te geven aan moedeloze gedachten en bange twijfels, dan is het geen wonder als zijn geest in hem zou bezwijken tussen het moment dat hij zich op weg begaf en dat waarop hij tot zijn Vader kwam.

Maar in de derde plaats kan ik deze waarheid, denk ik, nog verder bevestigen door erop te wijzen *dat alle heiligen die onder de hemel zijn, ermee zullen instemmen dat zij die tot Jezus Christus komen, vaak oprecht bevreesd zijn dat Hij hen niet zal ontvangen.*

Daarbij rijst de vraag *wat de reden van deze vrees kan zijn.*

Hierop wil ik het volgende antwoord geven.

1. Zij wordt niet veroorzaakt door het feit dat er geen geopenbaarde wil van God is, waarin allerlei gronden voor het tegenovergestelde worden aangegeven. Want zulke gronden zijn er genoeg. Ja, alleen de tekst al geeft voldoende grond om hen die tot Jezus Christus komen, aan te moedigen: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."
2. Zij kan ook niet veroorzaakt worden doordat er geen uitnodiging zou zijn om te komen, want die is er, welgemeend en duidelijk: "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven".
3. Het kan ook niet hieraan liggen dat Christus Zich niet bereidwillig zou verklaren om hen aan te nemen. Want dat is duidelijk uit de hierboven genoemde teksten, alsook uit de volgende: "Indien iemand dorst, die kome tot Mij en drinke".
4. Bovendien is het niet te wijten aan het ontbreken van de grootste en dierbare beloften, dat zij die komen, ook aangenomen zullen worden. "Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen. En Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de Almachtige" 2 Kor. 6.
5. Het kan ook niet komen doordat er geen plechtige eed gezworen en een overeenkomst gesloten zou zijn om hen die komen, zalig te maken. "Want omdat Hij bij niemand kon zweren die groter was dan Hij, zo zwoer Hij bij Zichzelf; Opdat wij door twee onveranderlijke dingen, waarin het onmogelijk was dat God zou liegen, een sterke vertroosting zouden hebben, wij namelijk, die de toevlucht genomen hebben om ons vast te klemmen aan de hoop die ons voorgesteld is" Hebr. 6.
6. Tenslotte kan het niet daaraan liggen dat er geen grote voorbeelden van Gods genade te noemen zijn die tot Jezus Christus gekomen zijn, want over hen lezen wij overvloedig in het Woord.

Daarom moeten we concluderen dat dit veeleer aan het volgende te wijten is.

1. In de eerste plaats aan *een gebrek aan kennis van Christus*. U weet maar weinig van de genade en goedheid die in het hart van Christus te vinden zijn. U weet maar weinig van de kracht en verdienste van Zijn bloed. U weet maar weinig van de bereidwilligheid die er in Zijn hart is om u zalig te maken. Dát is de reden dat er vrees in uw hart opkomt en die doet u twijfelen of Christus u wel wil aannemen. Nu is ongeloof de dochter van onwetendheid. Daarom zei Christus: "O, onverstandigen en tragen van hart om te geloven" Luk. 24. Uw traagheid van hart om te geloven vloeit voort uit uw onkunde in de dingen van Christus. Dit is duidelijk voor allen die zichzelf hebben leren kennen en naar Jezus Christus zoeken. Hoe meer onkunde zij hebben, hoe meer ongeloof en hoe meer kennis van Christus zij bezitten, hoe meer geloof: "En die Uw Naam kennen, zullen op U vertrouwen" Ps. 9. Daarom vreest hij die pas onlangs tot Christus begon te komen en maar weinig kennis van Hem heeft, dat

Christus hem niet zal aannemen. Maar hij die Hem al langer heeft leren kennen, is "sterk en heeft de boze overwonnen" 1 Joh. 2

Toen de broers van Jozef in Egypte kwamen om koren te kopen, kende Jozef zijn broers, zo lezen we, maar zij kenden hem niet. En wat was het gevolg? Wel, zij begonnen in hun hart te wanhopen aan de goede afloop, vooral toen Jozef hun alleen maar harde antwoorden gaf, hen spionnen noemde, hun oprechtheid in twijfel trok en dergelijke. En nu moet u hierop letten: Zolang zij onwetend bleven dat hij hun broer was, legden zij alles wat Jozef deed, zo negatief mogelijk uit. Om een voorbeeld te noemen: Op een zeker moment beval Jozef zijn hofmeester om hen naar zijn huis te brengen om daar met hem de maaltijd te gebruiken. Zij mochten dus in Jozefs huis aan de maaltijd aanzitten. En waarom werd dat verkeerd door hen opgevat? Wel, zij werden bang: "Toen vreesden deze mannen, omdat zij in het huis van Jozef, hun broeder, gebracht werden. En zij zeiden:... Deze man zoekt een oorzaak tegen ons en wil ons overvallen en ons tot slaven maken en onze ezels in beslag nemen".

Wat is dat? Bevreesd zijn om naar Jozefs huis te gaan? En hij was nog wel hun broer; bovendien was het zijn bedoeling hen te onthalen, ja echt te onthalen en met hen feest te vieren! Maar ach, zij wisten niet dat hij hun broer was! En zo lang als hun onwetendheid duurde, werden zij ook door hun vrees verschrikt. Precies zo is het met de zondaar die nog maar pas tot Jezus Christus komt. Hij is nog onkundig van de liefde en het medelijden die Christus heeft jegens zondaren die tot Hem komen. Daarom twijfelt hij; daarom vreest hij; daarom leeft hij in angstige onzekerheid.

Zondaar die tot Christus komt, Hij nodigt u uit om met Hem te eten en avondmaal te houden. Hij nodigt u tot een feestmaal welvoorzien van wijn, ja, Hij nodigt u in Zijn wijnkelder te komen en Zijn banier over u zal liefde zijn¹². "Maar ik twijfel daaraan", zegt de zondaar. Het antwoord luidt echter: "Hij roept u, Hij nodigt u tot Zijn feestmaal, tot Zijn flessen en appelen, tot Zijn wijn en tot het sap van Zijn granaatappelen." Hoogl. 2.

"Maar, ik vrees, ik twijfel, het ontbreekt mij aan vertrouwen! Ik beef omdat ik het tegenovergestelde verwacht!"

"Gij gemene en lafhartige onkunde, ga uit van die man!" Vrees niet, komende zondaar, geloof alleen: *Wie tot Christus komt, zal Hij geenszins uitwerpen.*

Laat de zondaar die tot Hem komt, daarom zoeken naar meer grondige kennis van Jezus Christus. Jaag die na, zoek haar als zilver, graaf daarnaar als naar kennis die verborgen is. Dit zal u vrijmoedig maken; dit zal u sterker en sterker doen worden. "Ik weet in Wie ik geloofd heb"; "Ik ken Hem", zei Paulus, en wat liet hij erop volgen? Wel, dit: "En ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, dat ik aan Hem heb toevertrouwd, te bewaren tot die dag" 2 Tim. 1:12. Welk pand had Paulus aan Jezus Christus toevertrouwd? Het antwoord is: Hij had zijn ziel aan Hem toevertrouwd. Waarom vertrouwde hij zijn ziel aan Hem toe? Wel, omdat hij Hem kende. Hij wist dat Hij getrouw en genadig is. Hij wist dat Hij hem niet zou begeven, noch verlaten. Daarom legde hij zijn ziel aan Zijn voeten neer en vertrouwde haar aan Hem toe om haar te bewaren tot die dag.

Maar in de tweede plaats kan uw vrees dat Christus u niet wil aannemen, *ook op een bepaalde manier een gevolg zijn van uw ernstige en vurige verlangens om door Hem behouden te worden.* Want ik heb opgemerkt, dat vurige verlangens om iets te bezitten, vergezeld gaan van sterke gevoelens van vrees dat men het niet zal ontvangen. Waar iemand het meest zijn hart op zet en waar zijn verlangens het sterkst naar uitgaan, daarvan vreest hij vaak ook het meest dat hij het niet zal verkrijgen. Zo had die overste van de synagoge een groot verlangen dat zijn dochtertje in leven mocht blijven, maar dat verlangen ging gepaard met de vrees dat dit niet zou gebeuren. Daarom zei Christus tot hem: "Vrees niet!".

Laten we eens veronderstellen dat een jonge man heel sterk zijn hart gezet heeft op een meisje om haar tot vrouw te hebben. Zo hij ooit bang is dat hij haar niet zal krijgen, dan is het wel wanneer hij van haar begint te houden. Nu zal er iemand anders tussen mij en mijn geliefde komen, zo denkt hij; of zij zullen wat aan te merken hebben op mijn karakter, mijn bezit, mijn positie in de maatschappij of iets dergelijks. Ook andere bezwaren beginnen zich te roeren: Zij moet niets van me hebben en zo meer.

Zo is het ook met degene die pas tot Jezus Christus begint te komen. U hebt Hem lief, maar uw liefde brengt jaloersheid met zich mee en de jaloersheid verwekt vaak gevoelens van vrees. U bent beducht voor de zonden van uw jeugd, de zonden van uw oude dag, de zonden die u deed toen u uw beroep uitoefende of uw christenplicht vervulde, de zonden van uw hart of iets dergelijks. U denkt dat een of meer van die zonden u zullen vervreemden van de hartelijke genegenheid van Jezus Christus. U denkt dat Hij iets in u ziet waarom Hij uw ziel zal afwijzen.

Maar stel u gerust: wat meer kennis van Hem zal maken dat u meer moed krijgt. Uw vurige verlangens zullen dan ook niet meer vergezeld gaan van zulke brandende gevoelens van vrees. U zult hierna zeggen: "Dit is mijn zwakheid".

U bent ziek van liefde, een heel zalige ziekte. Maar toch gaat iedere ziekte ook gepaard met een of andere zwakheid. Niettemin zou ik graag willen dat deze kwaal (als het geoorloofd is haar zo te noemen) meer wijd verbreid was. Graag zou ik aan deze ziekte sterven; zij is zelfs beter dan het leven, ook al gaat zij met vrees gepaard. U roept echter: "Ik kan niet verkrijgen waar ik zo naar verlang!" Wel, wees niet te haastig in het trekken van uw conclusies. Als Jezus Christus Zijn vinger niet gestoken had in het gat van de deur waar het slot zich bevindt, dan zouden uw ingewanden niet over Hem ontroerd zijn' Hg. 5:4. Let er ook op hoe de profeet het zegt: "Zij zullen de HEERE achterna wandelen; Hij zal brullen als een leeuw, wanneer Hij brullen zal, dan zullen de kinderen van de zee af al bevende aankomen. Zij zullen bevende aankomen als een vogeltje uit Egypte, en als een duif uit het land van Assur" Amos 3:8. Wanneer God brult - zoals iemand die tot Christus komt, Hem vaak hoort brullen - wat kan zo iemand anders doen dan beven? Maar al beeft hij, hij komt toch, zoals we zien bij de stokbewaarder: "Hij sprong naar binnen en kwam bevende tot hen en viel voor Paulus en Silas neer".

Als je hem die we zo-even noemden, zou vragen: "Hoelang is het geleden dat je begon te vrezen dat je dit meisje niet krijgen zou van wie je zoveel houdt?", dan zou het antwoord zijn: "Vanaf het moment dat ik van haar begon te houden."

"Maar was je vóór die tijd dan niet bang daarvoor?"

"Neen, en ik zou er ook nu niet bang voor zijn, als ik niet zo zielsveel van haar hield."

Komende zondaar, laten we dit nu eens op u toepassen. "Hoe lang is het geleden dat u begon te vrezen dat Jezus Christus u niet wil aannemen?"

Uw antwoord is: "Vanaf het moment dat het verlangen in mij opkwam dat Hij mijn ziel zou redden. Ik begon te vrezen toen ik tot Hem begon te komen. En hoe sterker mijn hart brandt van verlangen naar Hem, hoe meer ik gevoel dat mijn hart vervuld is van vrees dat ik niet door Hem gered zal worden."

Ziet u het nu? Heb ik u niet gezegd dat uw gevoelens van vrees alleen maar het gevolg waren van uw sterke verlangens? Welnu, vrees niet, zondaar die tot Christus komt. Duizenden mensen die tot Hem komen, verkeren in dezelfde omstandigheden en toch zullen zij ook veilig aankomen bij het hart van Christus. Christus zegt: "Zeg tot degenen die bevreesd van hart zijn: Weest sterk en vreest niet. Uw God zal komen en u verlossen". Jes. 35:4.

In de derde plaats kan uw vrees dat *Christus u niet wil aannemen, voortkomen uit een gevoel van uw onwaardigheid*. U ziet wat een arm, beklagenswaardig, ellendig en onwaardig schepsel u bent. En wanneer u daarop ziet dan vreest u dat Christus u niet wil aannemen. "Helaas", zo zegt u, "ik ben de slechtste van alle mensen, de ergste zondaar van de stad, een zondaar die anderen voorging in het kwade! Ik ben niet alleen zelf een zondaar, maar ik heb ook anderen tweemaal zo slecht gemaakt, zodat zij kinderen der hel zijn geworden.

Bovendien, nu mijn geest enigszins wakker geschud is en gedreven wordt om de zaligheid te zoeken, juist nu ontdek ik dat mijn hart opstandig, vleselijk en hard is. Het is verraderlijk, vol vertwijfeling en geneigd tot ongeloof en wanhoop. Het vergeet het Woord, het dwaalt af en zwerft tot de einden der aarde. Ik ben ervan overtuigd dat er niemand in de hele wereld is, die zo'n verschrikkelijk goddeloos hart heeft als ik. Ik ben zorgeloos wanneer het erom gaat het goede te doen, maar niemand is serieuzer in zijn ijver om het kwade te doen. Kan zo iemand als ik ben in de heerlijkheid leven? Kan een God die heilig, rechtvaardig en volmaakt is, er ooit aan denken om - tot de eer van Zijn naam

- zo'n ellendig schepsel als ik zalig te maken? Ik ben bang van niet. Zal hij wonderen doen aan zo'n dode hond als ik ben? Ik twijfel eraan. Ik ben uitgeworpen en heb een afkeer van mijzelf, ja, ik walg van mijzelf en met mijn eigen neusgaten ruik ik de stank die ik verspreid. Hoe kan ik dan in gunst aangenomen worden door een God die heilig is en de zonde verfoeit? Ez. 11:26 etc. Ik zou graag zalig willen worden; wie is er die dat niet zou willen, als hij zich in mijn toestand bevond? Inderdaad, ik sta verbaasd over de waanzin en de dwaasheid van anderen, als ik zie hoe vrolijk ze zijn in hun ketenen en hoe zorgeloos ze dansen en huppelen bij de mond van de hel.

Onbeschaamde zondaar, hoe durft ge God te verzoeken door te lachen om het breken van Zijn heilige wet?

Maar helaas! Op verschillend gebied zijn zij nog niet eens zo slecht; in elk geval ben ik in andere opzichten veel slechter dan zij. Ik wenste wel dat ik iemand anders was en niet mijzelf en toch weet ik ook weer niet wat ik in dit opzicht moet wensen. Als ik zulke mensen zie van wie ik geloof dat zij tot Jezus Christus komen, wat prijs ik hen gelukkig! Maar ik ben tot in het diepst van mijn ziel beschaamd als ik zie hoeveel verschil er naar mijn gedachte is tussen mij en ieder vroom mens in de wereld. Zij kunnen luisteren, lezen, bidden, de dingen in herinnering houden en berouw tonen; zij kunnen ootmoedig zijn en álles beter doen dan zo'n slecht en ellendig mens als ik ben. Ik, slecht en ellendig mens, deug nergens voor dan te branden in het vuur van de hel. En als ik daaraan denk ben ik ook verslagen en verbijsterd".

Op deze wijze scheidt het besef van onwaardigheid gevoelens van vrees in de harten van hen die tot Jezus Christus komen en versterkt die gevoelens ook. Maar dit zou toch echt niet zo moeten zijn. Want wie anders hebben de dokter nodig dan degene die ziek zijn? Of voor wie anders is Christus in de wereld gekomen dan voor de grootste van alle zondaren? 1 Tim 1: 15.

Hoe meer u daarom uw zonden ziet, des te sneller moet u naar Jezus Christus vluchten. En laat het besef van uw eigen onwaardigheid u bewegen om nog sneller te gaan. Zo is het ook met de man die met een gebroken arm in een draagdoek naar de chirurg gaat om die arm te laten zetten: als hij aan zijn gebroken arm denkt en de pijnscheuten voelt, dan verhaast hij zijn stap naar de dokter. En als satan u tegenkomt en u vraagt: "Waar gaat u heen?", zeg hem dan, dat u verminkt bent en op weg bent naar de Heere Jezus. Als hij bezwaar maakt door op uw onwaardigheid te wijzen, zeg hem dan dat zoals een zieke de dokter opzoekt en iemand met een gebroken been op zoek gaat naar een chirurg die dat kan zetten, u zo op weg bent naar Jezus Christus om genezing en herstel te verkrijgen voor uw zonde-zieke ziel.

Maar het vergaat hem die tot Christus komt, vaak als iemand die vlucht voor zijn leven. Hij wanhoopt eraan dat hij zal ontkomen en daarom geeft hij zichzelf over in de handen van zijn vervolger.

Maar kom, man, kom, wees welgemoed! Christus kwam om de onwaardigen te redden. Wees niet ongelovig, maar geloof! Kom daar toch vandaan, man, de Heere Jezus roept u en zegt: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

In de vierde plaats kan uw vrees *dat Christus u niet wil aannemen, voortkomen uit een besef wat voor een buitengewone genade het is om behouden te worden.*

Soms is de zaligheid in de ogen van hem die haar begeert, zó iets groots, zó iets geweldigs en wonderlijks, dat alleen al de gedachte aan haar uitzonderlijk karakter maakt dat zij, wier hart oprecht naar haar uitgaat, niet durven geloven dat zij haar ooit zullen verkrijgen. "Schijnt het u een kleine zaak te zijn", zei David, "om een schoonzoon van de koning te worden?". Zo is het wanneer we bedenken hoe groot en hoe heerlijk de dingen zijn die ons voorgesteld worden, zoals de hemel, het eeuwige leven, de eeuwige heerlijkheid, het zijn met God, met Christus en met de engelen. Dit zijn grote dingen; "dingen die voor mij veel te goed zijn", zegt degene die klein is in eigen ogen; "dingen die voor mij veel te rijk zijn", zegt degene die werkelijk arm van geest is.

Bovendien heeft de Heilige Geest de gewoonte om de hemelse dingen voor het besef van de zondaar die tot Christus komt, groter te maken, ja, om tegelijkertijd ook de zonde en de onwaardigheid van die zondaar groter voor te stellen. Zodoende staat zo iemand versteld van verwondering en zegt: "Wat! Gelijk gemaakt te worden aan engelen; Christus gelijkvormig te worden; te leven in de eeuwige

gelukzaligheid, in eeuwige vreugde en heerlijkheid! Dat is weggelegd voor engelen en voor hen die zich als engelen kunnen gedragen."

Gesteld dat een vorst, een hertog, of een graaf door middel van zijn dienaar een huwelijksaanzoek zou zenden tot een arm, ongelukkig sloofje dat in behoeftige omstandigheden verkeert. Gesteld dat die dienaar zou komen en tot haar zou zeggen: "Mijn heer en meester die en die heeft mij tot u gezonden om u tot hem te brengen om zijn vrouw te worden. Hij is rijk, knap en bezit uitstekende eigenschappen; hij is liefdevol, zachtmoedig, nederig, heeft een goede naam enz."

Wat zou dit arme, ongelukkige schepsel in haar behoeftige omstandigheden dan denken? Wat zou ze zeggen, of hoe zou ze haar antwoord onder woorden brengen?

Toen koning David zijn knechten om dezelfde reden tot Abigaïl zond, zei zij tóch, al was zij een rijke vrouw: "Ziet, uw dienstmaagd zij tot een dienares, om de voeten der knechten mijns heren te wassen" 1 Sam. 25:40. Zij stond versteld, zij wist niet goed wat ze moest zeggen; wat haar aangeboden werd, was zo groot, veel meer dan redelijkerwijs verwacht mocht worden.

Maar laten we nu eens veronderstellen dat deze belangrijke persoon zijn aanzoek zou herhalen, en opnieuw iemand naar dit ongelukkige schepsel zou zenden. Wat zou zij nu zeggen? Zou zij niet zeggen: "U drijft de spot met mij"? Maar als hij nu eens verzekert dat hij het oprecht meent en dat zijn heer haar tot vrouw moet hebben.

Ja, veronderstel eens dat hij haar zou overhalen om aan zijn boodschap geloof te hechten en zij zich voor de reis gereed zou maken, zie, dan brengt toch iedere gedachte aan haar afkomst haar in verwarring. Brengt ze zich haar gebrek aan schoonheid te binnen, dan schaamt ze zich en als ze er alleen maar aan denkt dat ze omhelsd zal worden, dan maakt het ongeloof dat met die gedachte vermengd is, dat het haar duizelt en dat ze begint te beven. Ze noemt zichzelf nu een dwaas omdat ze de boodschapper geloofd heeft en denkt erover om niet te gaan. Als zij erover denkt om toch maar door te zetten, bloost zij en de minste gedachte dat zij zal worden afgewezen als zij tot Hem komt, maakt dat zij er uitziet alsof ze de geest zou geven. Is het dan een wonder dat iemand die overstelpt wordt door een besef van de heerlijkheid en van eigen onwaardigheid, innerlijk in verwarring is en vreest dat die heerlijkheid te groot, te goed en te rijk is voor zo iemand als hij? Die dingen, de hemel en de eeuwige heerlijkheid, zijn zo groot en ik, die deze dingen graag zou willen bezitten, ben zo klein, zo'n ongelukkig schepsel, dat alleen al de gedachte ze te verkrijgen mij in verwarring brengt. Zo, zeg ik, wordt het hart van degene die naar deze dingen verlangt, verslagen en overmeesterd door hun overweldigend karakter: *O, het is te veel; het is te veel; de genade is te groot!*

Maar, zondaar die tot Christus komt, laat ik deze dingen nog eens wat verder met u doorspreken. U zegt dat het te veel en te groot is. Welnu, zullen dingen die minder zijn dan deze aan uw ziel voldoening schenken? Zal iets wat minder is dan de hemel, dan de heerlijkheid en het eeuwige leven aan uw verlangens beantwoorden? Neen, zegt u, niets dat minder is. Toch ben ik bang dat zij te groot en te goed zijn dat ik ze ooit zal verkrijgen. Welnu, al zijn ze nog zo groot en nog zo goed, God geeft ze aan zulke mensen als u bent. Voor God zijn zij niet te groot om weg te geven, neen, zelfs niet om ze uit vrije gunst te schenken. Stel u gerust, laat God maar geven zoals het Hem belieft. Hij is de eeuwige God en Hij geeft zoals het Hem behaagt. Als koningen iets geven, doen zij dat gewoonlijk niet op dezelfde manier als arme mensen. Daarom wordt gezegd dat Nabal in zijn huis een feestmaal aanrichtte, als het feestmaal van een koning en ergens anders lezen we: "Dit alles gaf Arauna, als een koning, aan David" 2 Sam. 24:23.

Nu is God een groot Koning, laat Hem dan ook geven als een Koning; ja, laat Hem geven naar Zijn welgevallen en ontvangt u het dan maar zoals u bent. Hij heeft alles en u hebt niets. God zei tot Zijn oude volk dat Hij hen verlossen zou in waarheid en in gerechtigheid en dat zij zouden terugkeren en het land zouden bezitten, dat hen tevoren vanwege hun zonden uitgespuwd had. Hij voegde daar ook aan toe, omdat Hij vermoedde dat zij die genade te goed of te groot zouden achten: "Omdat het wonderlijk is in de ogen van het overblijfsel van dit volk in deze dagen, zou het daarom ook in Mijn ogen wonderlijk zijn? spreekt de HEERE der heirscharen" Zac. 8:6.

Het is alsof Hij zeggen wilde: "Zij verkeren nu in ballingschap en zijn nietig in hun eigen ogen. Daarom denken zij dat de genade om naar Kanaän terug te keren veel te groot voor hen is dat zij zich daarin ooit zullen verheugen. Maar al is dat zo in hun ogen, het is niet zo in de Mijne. Ik zal met hen

doen als God, als zij Mijn koninklijke gave maar willen ontvangen als zondaren." Zondaar die tot Christus komt, God kan u Zijn hemels Kanaän met al de heerlijkheid die daar te vinden is, schenken. Ja, niemand heeft die ooit anders ontvangen dan als een gave, een gave uit vrije genade. Hij heeft ons Zijn Zoon gegeven, "hoe zal Hij ons dan ook met Hem niet alle dingen schenken?" Rom. 8.

Het was niet de waardigheid van Abraham, Mozes, David, Petrus of Paulus die hen tot erfgenamen van de hemel maakte, maar de genade van God. Als God het u waardig keurt, acht dan uzelf niet onwaardig, maar neem Zijn gave aan en wees dankbaar. En het is een duidelijk teken dat Hij van plan is het u te geven, wanneer Hij uw hart opgewekt heeft om het Hem te vragen. "HEERE, Gij hebt de wens der zachtmoedigen gehoord; Gij zult hun hart bereiden, Gij zult Uw oor neigen" Ps. 10:17.

Als hier gezegd wordt dat God Zijn oor neigt, houdt dat in dat Hij de bedoeling heeft de begeerde genade ook te schenken. Neem die daarom aan; u zult er wijs aan doen haar te ontvangen en niet te blijven vasthouden aan uw onwaardigheid. Er staat geschreven: "Hij verheft de arme uit het stof, en de bedelaar verhoogt Hij uit de drek, om hen te doen zitten bij vorsten, opdat zij de troon van eer zouden beërven." En op een andere plaats lezen we: "Hij richt de arme op uit het stof en trekt enige nooddruftigen op uit de drek, om hen te doen zitten bij prinsen, ja bij de prinsen van Zijn volk". Ps. 113. U ziet ook dat God, toen Hij voor Zijn Zoon een bruiloftsmaal bereidde, niet de groten, de rijken of de machtigen liet nodigen, maar de armen, de verminkten, de kreupelen en de blinden.

Twee tegenwerpingen van de duivel

In de vijfde plaats kan uw vrees *dat Christus u niet wil aannemen, voortkomen uit het afschuwelijk gebrul waarmee de duivel u achterna jaagt*. Wie hem hoort brullen, moet wel een sterk christen zijn, wil hij op zo'n moment de vrees van zich kunnen afschudden. Hij wordt een briesende of een brullende leeuw genoemd en als hij zijn stem verheft - om een toespeling te maken op het woord van Jesaja - "wanneer men hen dan aanziet, zijn zij in duisternis en benauwdheid en het licht is verduisterd aan hun hemel" 1 Petr. 5:8.

Satan is gewoon om hen die tot Jezus Christus komen, naast vele andere beschuldigingen vooral de volgende twee luid achterna te brullen:

- **In de eerste plaats dat zij niet uitverkoren zijn**
 - **en vervolgens dat zij de zonde tegen de Heilige Geest begaan hebben.**
- Op beide beschuldigingen wil ik een kort antwoord geven.

Met betrekking tot de verkiezing waarvan u vreest buitengesloten te zijn: Wel, zondaar die tot Christus komt, de tekst zelf biedt u hulp tegen deze twijfel en dat nog wel met een tweevoudig argument.

- In de eerste plaats staat er namelijk dat het komen tot Christus het gevolg is van de gave, de belofte en de trekkende liefde van de Vader. Nu bent u iemand die komt, daarom heeft God u gegeven en beloofd aan Jezus Christus en trekt u tot Hem. Zondaar die tot Hem komt, houd daaraan vast. En als satan opnieuw begint te brullen, antwoord dan: "Maar ik voel dat mijn hart naar Jezus Christus uitgaat. Dat zou echter niet het geval zijn als ik niet door de belofte en de trekkende liefde aan Christus gegeven was door de kracht van de Vader."
- In de tweede plaats heeft Jezus Christus beloofd dat "Hij hem die tot Hem komt, geenszins zal uitwerpen." En als Hij dat gezegd heeft, zal Hij het dan niet nakomen. Ik bedoel: zal Hij dan niet maken dat u zalig wordt? Want, zoals ik al gezegd heb, "niet uitwerpen" wil zeggen: aannemen en laten delen in de weldaden van het heil. Als de Vader u dan aan Zijn Zoon heeft gegeven, zoals blijkt uit het feit dat u tot Hem komt; en als Christus u die tot Hem komt, wil aannemen - en het is duidelijk dat Hij dat wil, want Hij heeft gezegd dat Hij u geenszins zal uitwerpen - vat dan moed en laten deze conclusies die even natuurlijk uit de tekst voortvloeien als het licht uit de zon of het water uit de bron, u tot steun zijn.

Als satan u dan tegenwerpt: "Maar u bent niet uitverkoren", antwoord dan: "Maar ik ben op weg, satan, ik ben op weg naar Christus; en dat zou onmogelijk zijn als de Vader mij niet trok. Ik kom ook tot zulk een Heere Jezus, die mij geenszins zal uitwerpen. Bovendien, satan, als ik niet uitverkoren was dan zou de Vader mij niet trekken en dan zou de Zoon ook Zijn hart niet zo genadig voor mij openstellen." Ik ben ervan overtuigd dat niemand van de niet-uitverkorenen ooit zal kunnen zeggen: "Ik kwam oprecht tot Jezus Christus", neen, ook niet op de oordeelsdag. Zij kunnen doen alsof zij komen, zoals Judas en Simon de Tovenaar, maar daar gaat het nu niet om. Daarom, zondaar die met een oprecht hart tot Christus komt, wees niet bevreesd, maar kom!

Wat het andere aspect van de tegenwerping betreft, *namelijk het begaan van de zonde tegen de Heilige Geest*, dit wordt ook door dezelfde argumenten krachteloos gemaakt. Ik zou dat als volgt willen bewijzen.

(1) In de eerste plaats is het komen tot Christus te danken aan een bijzondere gave van de Vader. Maar de Vader schenkt een dergelijke gave niet aan hen die deze zonde bedreven hebben. Daarom hebt u die tot Christus komt, deze zonde niet begaan. Dat de Vader deze gave niet schenkt aan hen die deze zonde bedreven hebben, is duidelijk uit het volgende.

- a. Deze mensen hebben zichzelf buiten Gods gunst gezondigd: "zij zullen nooit vergeving ontvangen" Matth. 12:32. Maar God verleent iemand een bijzondere gunst als Hij hem tot Jezus Christus laat komen, want daardoor ontvangt hij vergeving. Daarom heeft hij die tot Christus komt, deze zonde niet begaan.
- b. Bovendien is het voor hen die de zonde tegen de Heilige Geest bedreven hebben, vanwege deze zonde onmogelijk dat zij zullen delen in het offer van het lichaam en bloed van Christus. "Er blijft voor zulke mensen geen slachtoffer meer over voor de zonde". Maar God geeft aan niemand genade om tot Jezus Christus te komen, die geen deel heeft in het offer van Zijn lichaam en bloed. Daarom hebt u die tot Hem komt, die zonde ook niet begaan.

(2) In de tweede plaats is het komen tot Christus het gevolg van de bijzondere trekkende liefde van de Vader. "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke" Joh. 6:44. Maar de Vader trekt niet diegene tot Christus, aan wie Hij geen vergeving toebeschikt heeft door Zijn bloed. Daarom hebben zij die tot Jezus Christus komen, deze zonde niet begaan, omdat Hij aan hen wel vergeving door Zijn bloed heeft toebeschikt. Dat de Vader hen niet tot Jezus Christus kan trekken aan wie Hij geen vergeving toebeschikt heeft, is voor ieder verstandig mens duidelijk. Dat zou immers je reinste spotternij en bedrog zijn en het zou ook niet passen bij Zijn wijsheid, rechtvaardigheid, heiligheid of goedheid.

(3) In de derde plaats: als iemand tot Jezus Christus komt, brengt hem dat onder de belofte van vergeving en heil. Maar het is onmogelijk dat hij die deze zonde bedreven heeft, ooit onder dergelijke beloften gebracht zou worden. Daarom kan hij die deze zonde begaan heeft, nooit de moed hebben om tot Jezus Christus te komen.

(4) In de vierde plaats: als iemand tot Jezus Christus komt, brengt hem dat onder Zijn voorbede. "Want Hij leeft altijd om te bidden voor hen die tot Hem komen". Daarom kan hij die tot Jezus Christus komt, deze zonde niet bedreven hebben. Christus heeft Zijn volk verboden om voor hen te bidden die deze zonde begaan hebben. Daarom zal Hij ook Zelf niet voor hen bidden, maar Hij bidt alleen voor hen die tot Hem komen.

(5) In de vijfde plaats heeft Christus voor degene die deze zonde begaan heeft, niet meer waarde dan een dode. "Want hij heeft voor zichzelf de Zoon van God opnieuw gekruisigd, ja, hij heeft ook Zijn dierbaar bloed onrein geacht". Wie nu zo weinig achting voor Christus heeft, zal nooit tot Hem komen

om het leven te verkrijgen. Maar hij die tot Hem komt, acht Hem hoog, alsook Zijn bloed en Zijn verdiensten. Daarom heeft hij die tot Hem komt, deze zonde niet bedreven.

(6) In de zesde plaats: als hij die deze zonde begaan heeft, toch tot Jezus Christus kon komen, dan zou de waarheid van God omver geworpen moeten worden. Deze zegt namelijk op de ene plaats: "Hij heeft geen vergeving in der eeuwigheid"⁴⁵, en op de andere: "Ik zal hem geenszins uitwerpen." Daarom zal hij die nooit vergeving ontvangen zal, ook nooit de moed hebben om tot Jezus Christus te komen. "Het is onmogelijk, dat zo iemand vernieuwd zou worden ofwel tot of door bekering" Hebr. 6. Vermoei daarom uw hoofd en hart maar nooit met deze zaak; hij die tot Jezus Christus komt, kan de zonde tegen de Heilige Geest niet begaan hebben.

In de zesde plaats kan uw vrees dat Christus u niet wil aannemen, *ook voortkomen uit uw eigen dwaasheid, doordat u zelf een weg hebt uitgevonden, of God een weg voorschrijft hoe Hij u tot Jezus Christus moet brengen.*

Sommige mensen die tot Jezus Christus komen, kwellen zichzelf om deze reden heel erg. Zij zijn van mening dat als hun komen tot Jezus Christus oprecht is, zij beslist op die en die manier tot Hem gebracht moeten worden. Zo zal iemand bijvoorbeeld zeggen: "Als God mij tot Jezus Christus brengt, dan zal Hij mij de last van de schuld der zonde zó laten voelen, totdat ik er echt van ga schreeuwen." En een ander beweert: "Als God mij werkelijk tot Jezus Christus brengt, dan moet ik wel aangevallen worden door verschrikkelijke verzoeken van de duivel." "Als God mij werkelijk tot Jezus Christus brengt", zo stelt een derde, "dan zal ik zeker wonderlijke openbaringen van Hem ontvangen wanneer ik tot Hem kom."

Dit is de weg die sommige zondaren aan God voorschrijven. Maar misschien zal Hij daarvan geen gebruik willen maken, ook al wil Hij hen toch tot Jezus Christus brengen. Maar omdat zij niet langs de weg komen die zij zelf hebben voorgeschreven, daarom begrijpen ze er nu niets meer van. Zij verwachten een zwaar pak of een drukkende last, maar misschien geeft God hun een gezicht van hun verloren toestand en voegt daar niet die drukkende last en dat zware pak aan toe. Zij verwachten vreselijke verleidingen van satan, maar God ziet dat zij nog niet in staat zijn die te dragen. Ook is de tijd nog niet aangebroken, dat Hij door hen verheerlijkt zou worden terwijl zij onder zulke omstandigheden verkeren. Zij verwachten grote en heerlijke openbaringen van Christus, van Zijn genade en barmhartigheid. Maar misschien licht God alleen maar het juk van hun kinnebakken en reikt ze voedsel toe. Daarom staan ze nu weer voor een raadsel; tóch komen ze tot Jezus Christus. "Ik trok hen met de banden van mensen", zegt God, "en met de koorden van liefde; Ik lichtte het juk van hun kinnebakken en reikte hun voeder toe" Hos. 11:4.

Nu zeg ik, als God u tot Christus brengt, maar niet langs de weg die u had voorgeschreven, dan staat u voor een raadsel. Dat u voor een raadsel staat, hebt u aan uzelf te danken. God heeft meer wegen om een zondaar tot Jezus Christus te brengen, dan u weet. Maar Hij zal u van tevoren geen rekenschap geven langs welke weg Hij u tot Christus zal brengen, Jer. 40:13. Soms is Zijn weg in de wervelwind, maar op andere ogenblikken is de Heere daarin niet, Nah. 1.

Als God u zachter wil behandelen dan andere van Zijn kinderen, wees daar dan niet bitter over. Veracht de wateren niet die zachtjes gaan, opdat Hij niet over u brenge de sterke en geweldige wateren der rivieren, ja, deze twee rokende vuurbranden, de duivel en de schuld der zonde. Hij zei tot Petrus: "Volg Mij." En wat voor donder hoorde of zag Zacheüs? "Zacheüs, kom af", zei Christus. En, naar het getuigenis van Lukas, "kwam hij af, en ontving Hem met blijdschap". Maar als Petrus of Zacheüs met de tegenwerpingen waren gekomen die u hebt ingebracht en de Geest des Heeren de weg hadden voorgeschreven zoals u gedaan hebt, dan hadden zij heel lang moeten wachten, voordat zij werkelijk tot Jezus Christus waren gekomen. Bovendien wil ik u zeggen, dat de diepte van het besef van zonde, het afschuwelijk gebrul van de duivel en zelfs een grote hoeveelheid openbaringen nog geen bewijs zijn dat God iemand tot Jezus Christus brengt. Daarvan zijn Bileam, Kaïn, Judas en anderen het bewijs.

Verder moet u bedenken dat wat u van deze dingen nu niet ondervindt, u dat op een andere tijd kan overkomen, zodat u daardoor in grote benauwdheid kunt geraken. Daarom moet u niet ontevreden

zijn omdat u niet door het vuur gaat, of omdat u het geluid van de bazuin en het signaal voor de oorlog niet hoort. In plaats daarvan behoort u veeleer te "bidden, dat gij niet in verzoeking komt." Ja, "kom vrijmoedig tot de troon der genade, opdat u barmhartigheid mag verkrijgen en genade vinden, om geholpen te worden in die tijd van nood" Ps. 88:15, Hebr. 4:16.

Arm schepsel! U roept: "Als ik meer verzoeken zou hebben, zou ik sneller en met meer vertrouwen tot Jezus Christus komen." U weet niet wat u zegt. Wat zegt Job? "Wend Uw hand van mij af, en laat Uw verschrikking mij niet bevreesd maken. Roep dan, en ik zal antwoorden; of laat mij spreken, en geef Gij mij antwoord". Job 13:21. Het is niet de uiterst zware last van zonde, maar de openbaring van de genade, niet het brullen van de duivel, maar de trekkende liefde van de Vader, die de oorzaak zijn dat een mens tot Jezus Christus komt. Ik heb zelf kennis van al deze dingen.

Het is waar dat zij die tot Jezus Christus komen, soms, ja meestal, geleid worden langs de weg waarnaar u zo verlangt: de weg van de last der zonde en van de verzoeken. Maar de Heere leidt sommigen ook langs de wateren van vertroosting.

Veronderstel dat ik een verre reis moest ondernemen en mij zou de keuze gelaten worden of ik die hartje winter zou maken, of in de zachte lente. Weliswaar zou ik, wanneer het om een zeer heilzame reis ging, zoals het komen tot Christus zeker is, er eerder voor kiezen door water en vuur te gaan dan de zegen die zij meebrengt te verliezen. Maar als ik het tijdstip mocht kiezen, zou ik er de voorkeur aan geven om in de zachte lente op weg te gaan. Dan is de weg immers veel aangenamer: De dagen zijn langer en warmer en de nachten korter en niet zo koud. Daarom is het opmerkelijk dat juist het argument dat u aanwendt om uzelf onderweg moedeloos te maken, door Christus Jezus gebruikt wordt om Zijn beminde aan te moedigen om tot Hem te komen. "Sta op", zegt Hij, "Mijn liefste, Mijn schone, en kom!" En waarom? "Want zie, de winter is voorbij, de plasregen is over, hij is overgegaan; de bloemen worden gezien in het land, de zangtijd genaakt, en de stem der tortelduif wordt gehoord in ons land. De vijgenboom brengt zijn jonge vijgjes voort, en de wijnstokken geven reuk met hun jonge druifjes. Sta op, Mijn liefste, Mijn schone, en kom!" Hos. 2.

Maak u daarom niet ongerust, zondaar die tot Christus komt. Wanneer u uw verloren toestand ziet ten gevolge van uw erfzonde en uw dadelijke zonden; wanneer u ziet dat u de vlekkeloze gerechtigheid van Jezus Christus nodig hebt; wanneer u graag in Hem gevonden wilt worden en bereid bent uw kruis op te nemen en Hem na te volgen, bid dan om een gunstige wind en goed weer en kom! Blijf niet langer vastzitten in uw gepeins en twijfels over allerlei dingen, maar kom tot Jezus Christus. Doe het, zeg ik, opdat u God niet dwingt de smarten van een vrouw die in barensnood is, over u te laten komen. Uw dwaasheid in deze dingen kan de reden zijn dat Hij dit doet. Denk aan de volgende woorden: "De smarten van een barende vrouw zullen hem overkomen." Waarom gebeurt dat? "Hij is een onwijs kind, want anders zou hij geen tijd in de kindergeboorte blijven staan" Hos. 13:13.

Vrees dat we niet snel genoeg lopen

In de zevende plaats *kan uw vrees dat Christus u niet wil aannemen, voortkomen uit de achteruitgang die u in uw ziel ontdekt, juist wanneer u tot Hem komt.*

Het is de ervaring van sommigen die tot Jezus Christus komen, dat zij juist dan steeds slechter worden. En dat is inderdaad een pijnlijke beproeving voor een arme zondaar die tot Christus komt. Laat ik mijzelf nader verklaren.

Iemand komt tot Jezus Christus. Toen hij voor het eerst naar Hem begon uit te zien, was hij gevoelig, bewogen en gebroken van geest. Maar nu is hij in duisternis terecht gekomen, zijn hart is ongevoelig en hard geworden en hij is geneigd om zijn geestelijke plichten na te laten enz. Bovendien ontdekt hij nu in zichzelf neigingen tot ongelooft, atheïsme, godslastering en dergelijke. Hij merkt dat hij niet meer kan beven voor Gods Woord, voor Zijn oordelen of vanwege zijn vrees voor het helse vuur. En wanneer hij over deze dingen nadenkt, kan hij er ook geen berouw over voelen. Dit is inderdaad een treurige toestand.

De man die u in de zesde afdeling werd geschetst klaagde erover dat hij geen verzoeken had, maar u hebt er genoeg! Bent u er blij mee, zondaar die onder veel aanvechtingen tot Christus komt? Wie

er nog nooit last van gehad heeft, zou kunnen denken dat het iets goeds is om binnen het bereik van verzoeken te zijn. Maar wie er midden in zit, kan wel bloed zweten vanwege het hartzeer dat hij lijdt en kan wel huilen omdat zijn geest zó gekweld wordt. Zo iemand bevindt zich in de wildernis te midden van de wilde beesten. Hier ziet hij een beer, daar een leeuw, even verder een luipaard, een wolf, een draak, allerlei duivels en allerlei twijfels; allerlei gevoelens van vrees achtervolgen zijn ziel en vallen die lastig. Hier ziet hij rook, ja, hij voelt vuur en zwavel rondspatten op plaatsen waar hij in stilte pleegt te bidden. Daar hoort hij een verschrikkelijke storm loeien.

O, mijn vrienden, zelfs de Heere Jezus Die toch alle dingen wist, zelfs Hij zag niets aantrekkelijks in verzoeken en Hij verlangde er ook niet naar om daarin te verkeren. Daarom staat in de ene tekst dat Hij door de Geest in de woestijn geleid werd en in de andere dat Hij door de Geest daarheen gedreven werd om door de duivel verzocht te worden, Matth. 4:1.

Maar om naar ons onderwerp terug te keren: dit overkomt soms hen die tot Jezus Christus komen. Nu is dit inderdaad een droevige toestand. Men zou namelijk denken dat iemand die vlucht voor de toekomstige toorn, weinig behoefte heeft aan dit soort beletselen. En toch is het zo, zoals de pijnlijke ondervinding bewijst: de kerk in het Oude Testament klaagde dat "haar vijanden haar achterhaalden tussen de engten". Dat wil zeggen: juist tussen hoop en vrees, tussen hemel en hel.

Zo iemand voelt de zwakheid van zijn vlees; hij ontdekt een neiging in zichzelf om te wanhopen. Hij begint te twisten met God, hij schopt en rolt als een wilde stier in een net en toch komt de schuld van dat alles weer op zijn hoofd terecht, zodat hij daaronder als het ware verbrijzeld wordt. Toch voelt hij dat zijn hart zo hard is dat hij zich naar zijn gedachte voor geen van zijn wandaden vernederen kan. In zijn eigen ogen is hij nu één en al verwarring; zijn geest is helemaal van streek en zijn manier van doen is uiterst verward.

Verzoeken zijn voor een christen wat de herdershond is voor het dwaze schaap dat achter de kudde aankomt. Hij rent erop af, werpt het neer, schudt het heen en weer, verwondt het en besmeurt het heel erg met vuil en water in het dieper gelegen, vertrapte gedeelte van het veld. En hij laat het niet los, tot het half dood is, ja, als God het niet zou verhoeden, zelfs dan nog niet.

In deze toestand is er inderdaad reden om te vrezen dat men een verworpene is. "Nu zie ik dat ik verloren ben", zegt de zondaar.

"Dit is geen komen tot Jezus Christus", zegt de zondaar.

"Zo'n verschrikkelijk hard en ellendig hart als het mijne kan geen begenadigd hart zijn", zegt de zondaar.

En als men er bij zo iemand op aandringt om zijn leven te beteren, dan zegt hij: "Ik kan het niet, neen, ik kan het niet!"

Waarom God verzoeken toelaat

Vraag: Maar wat zult u zeggen tot iemand die in deze omstandigheden verkeert?

Antwoord: Ik zal zeggen dat de beste van Gods kinderen met verzoeken te maken kregen. Ik zal zeggen dat verzoeken gezonden worden om ons goed te doen; bovendien zal ik zeggen dat het een groot verschil maakt of u hoe langer hoe slechter wordt, of dat u steeds helderder ziet hoe slecht u bent. Laten we het voorbeeld nemen van een man die er heel onaantrekkelijk uitziet, maar toch een al te hoge dunk heeft van zijn schoonheid. Omdat hij niet over een spiegel beschikt, blijft hij volharden in zijn eigendunk. Tenslotte stuurt men een schilder naar hem toe die een portret maakt van zijn onaantrekkelijk uiterlijk precies zoals het is. Wanneer hij daarnaar kijkt, begint hij ervan overtuigd te raken dat hij niet half zo knap is als hij dacht. Zondaar die tot Christus komt, uw verzoeken zijn net als deze schilders. Zij hebben het onaantrekkelijke van uw hart geschilderd precies zoals het is en hebben het u voor ogen gesteld en nu ziet u hoe lelijk u bent.

Hiskia was een vroom man, en toch had hij, naar mijn mening, toen hij ziek was een al te goede gedachte van zijn eigen hart. Naar mijn gedachte gaf de Heere hem daarom ook na zijn herstel over aan een verzoeking, zodat hij beter zou weten al wat in zijn hart was, Jes. 38:3.

Helaas! Wij zijn bovenmate zondig, maar wij zien het niet ten volle, voordat er een uur van verzoeking komt. Maar wanneer die verzoeking komt, doet zij net als de schilder: Zij schildert ons hart precies zoals het is. Toch mag het zien van wat we zijn, ons niet weerhouden om tot Jezus

Christus te komen. Er zijn twee manieren waarop God iemand de goddeloosheid van zijn hart laat zien. De ene is door het licht van het Woord en de Geest van God, de andere door de verzoeken van de duivel. Het eerste laat ons echter onze goddeloosheid op een andere manier zien dan het tweede. Door het licht van het Woord en de Geest van God ziet u uw goddeloosheid precies zoals u bij het licht van de zon de vlekken en het vuil in uw huis of op uw kleren ziet. Dit licht maakt dat u de noodzaak van reiniging ziet, maar veroorzaakt niet dat de vlekken zich nog erger verspreiden.

Maar als de satan komt met zijn verzoeken, brengt hij onze zonden tot leven, zet ze aan tot razernij en verandert ze als het ware in even zoveel duivels binnen in ons. Nu proberen zij als gevangenen uit de gevangenis van ons lichaam te breken; zij zullen proberen naar buiten te komen via onze ogen, onze mond, onze oren, ja, op elke mogelijke manier, zodat het evangelie daardoor te schande wordt, de ware godsdienst gesmaad wordt, de kenmerken waaruit blijkt dat wij christenen zijn, verduisterd en onze zielen onder het oordeel der verdoemenis gebracht worden.

Maar ik blijf vasthouden aan wat ik al eerder gezegd heb, namelijk dat dit Gods volk dikwijls is overkomen. En "u is geen andere verzoeking overkomen, dan die alle mensen ten deel kan vallen; en God is getrouw, Die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt" 1 Kor. 10"13.

Lees maar in het boek Job, het boek van de Psalmen en dat van de Klaagliederen. En denk er ook aan dat Christus Zelf verzocht werd om God te lasteren, de duivel te aanbidden en Zichzelf te doden⁶⁵. Dat waren verzoeken die zo erg waren dat u daar nauwelijks door overvallen kunt worden. Maar Hij was zonder zonde. Dat is waar. En Hij is uw Zaligmaker. Dat is eveneens waar. Ja, het is ook waar dat Hij door verzocht te worden, de Overwinnaar geworden is van de verzoeker en een Helper voor hen die verzocht worden.

Vraag: *Maar wat zou de reden zijn dat sommigen die tot Christus komen, zo bedroefd en terneergeslagen zijn en gekweld worden door verzoeken?*

Antwoord: Dat kan zo zijn door verschillende oorzaken.

In de eerste plaats laten sommigen die tot Christus komen, zich er niet van overtuigen dat zij zo slecht zijn als de Schrift van hen zegt, totdat de verzoeking komt. Het is waar, zij zien zoveel van hun ellende, dat zij erdoor tot Christus gedreven worden. Maar hun goddeloosheid is nog groter, er ligt een diepte in die zij niet zien. Voordat de verzoeking kwam heeft Petrus weinig kunnen vermoeden dat hij zou vloeken, eden zweren en liegen, ja, dat er zo'n neiging in zijn hart leefde om zijn Meester te verloochenen. Maar toen die hem overviel, bemerkte hij tot zijn verdriet dat die dingen echt bij hem aanwezig waren, Joh. 13:36, Mark. 14:38.

In de tweede plaats zijn sommigen die tot Jezus Christus komen, té veel geroerd door de blijken van genade die zij ontvangen hebben en te weinig vervuld met de persoon van Christus. Om hen ervan af te brengen zo verzet te zijn op hun eigen juwelen en opdat zij meer zouden zien op de persoon, het werk en de verdiensten van Zijn Zoon, stort God hen daarom door middel van verzoeken in de gracht. En ik houd het ervoor dat dit de bedoeling van Job is. "Indien ik mij zou wassen met sneeuwwater", zegt hij, "en mijzelf nóg zo zou reinigen, zult Gij mij toch in de gracht neerwerpen en mijn klederen zullen van mij gruwen" Job 9:30. Voor die tijd was Job een beetje teveel bezig geweest met de blijken van genade die hij ontvangen had en had hij wat te hoog opgegeven van zijn voortreffelijke eigenschappen, zoals uit verschillende teksten duidelijk wordt. Job 33:8,, hfd 35, 38, 40. Maar toen de verzoeking ten einde was, wist hij wel beter, zoals u merkt. Ja, God neemt dikwijls om deze reden de gunstbewijzen die wij ontvangen hebben, als het ware van ons weg en geeft ons bijna helemaal aan onszelf en aan de Verleider over, opdat wij zouden leren de afbeelding van Zijn Zoon niet meer te beminnen dan Zijn persoon. Zie maar hoe Hij met zijn volk handelde in het zestiende hoofdstuk van Ezechiël en het tweede van Hosea.

In de derde plaats bent u misschien teveel geneigd geweest om over uw broeder te oordelen of hem zelfs te veroordelen, omdat hij zo arm is en zoveel last heeft van verzoeken. En nu laat God, om de hoogmoed van uw hart ten val te brengen, de Verleider op u los, opdat u ook uw eigen zwakheid

zou voelen. "Want hovaardigheid is vóór de verbreking, en een hoogmoedige geest vóór de val" Spr. 16:18.

In de vierde plaats is het mogelijk dat u degenen die God op deze wijze verwond heeft, wat al te ruw hebt behandeld. Daarbij hebt u geen acht gegeven op uzelf, opdat u ook niet verzocht zou worden. En daarom heeft God de verzoeking ook over u laten komen, Gal. 6:1.

In de vijfde plaats zou het kunnen zijn dat u de neiging had om te sluimeren en te slapen en dat deze verzoeken daarom gezonden werden om u wakker te schudden. U weet dat de verzoeking Petrus overviel, nadat hij geslapen had. In plaats van te waken en te bidden, verloochende hij toen eenmaal, tweemaal, en zelfs driemaal zijn Meester.

In de zesde plaats is het mogelijk dat u uzelf teveel aangematigd hebt en te zeer in uw eigen kracht stond. Daarom is een tijd van verzoeking over u gekomen. Dit was ook een van de redenen waarom zij Petrus overkwam. Had hij niet gezegd: "Al zouden alle mensen U verlaten, ik zal U niet verlaten"? Ah, dat is pas vragen om echt verzocht te worden!

In de zevende plaats zou het Gods bedoeling kunnen zijn om u wijs te maken, zodat u een gepast woord kunt spreken tot anderen die in moeilijke omstandigheden zijn. Daarom laat Hij toe dat u verzocht wordt. Zo werd Christus ook verzocht, "opdat Hij degenen die verzocht worden te hulp zou kunnen komen" Hebr. 2:18.

In de achtste plaats kan satan God uitgedaagd hebben om hem toe te laten u te verzoeken en heeft hij daarbij zichzelf beloofd dat als Hij hem maar wil laten begaan, "u Hem in Zijn aangezicht zou vervloeken." Zo kreeg hij toestemming om Job te verzoeken. Daarom moet u die verzocht wordt, ervoor oppassen dat u niet maakt dat de woorden van de duivel waar worden.

In de negende plaats is het mogelijk dat de genade die u ontvangen hebt, in het vuur moet worden beproefd, opdat de roest die eraan zit, daarvan wordt weggenomen en voor engelen en duivelen het bewijs wordt geleverd dat die genade veel beter is dan het goud dat vergaat. Het is ook mogelijk dat de blijken van genade die u geschonken zijn, bijzondere lof, eer en heerlijkheid zullen ontvangen bij de komst van de Heere Jezus ten oordeel, vanwege alle daden die u daardoor verricht hebt tegen de hel en haar duivelse machten in de dag van uw verzoeking. 1 Pt. 1:6, 7.

In de tiende plaats kan het zijn dat God door uw zuchten, kreunen en klagen onder de verzoeken anderen wil leren op hun hoede te zijn voor die zonden waarom u op dit ogenblik bent overgeleverd aan de beulen die u pijnigen.

Maar laten we, om dit af te besluiten, het allerergste geval nemen - en dan is de situatie inderdaad uiterst slecht: Veronderstel eens dat u tot op deze dag een vreemdeling bent van Gods genade. Dan bent u toch niet anders dan een ellendig schepsel, een zondaar die een gezegende Zaligmaker nodig heeft. En de tekst biedt u een Zaligmaker aan Die zó goed en vriendelijk is als uw hart maar wensen kan. Hij zegt ook tot uw bemoediging: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

TOEPASSING

We gaan nu over tot een woord van toepassing van de tweede Opmerking

Is het werkelijk zo dat degenen die tot Jezus Christus komen, dikwijls oprecht bevreesd zijn dat Jezus Christus hen niet zal aannemen? Dan kunnen wij daaruit de volgende dingen leren.

In de eerste plaats *dat geloof en twijfel op hetzelfde moment in hetzelfde hart aanwezig kunnen zijn*. "Gij kleingelovige! Waarom hebt gij gewankeld?" Matt. 14:31. Hij zegt niet: "Gij ongelovige", maar: "Gij kleingelovige!" Hij had immers maar een klein geloof temidden van zijn vele twijfels. Ditzelfde geldt ook van velen die tot Jezus Christus komen. Zij gaan tot Hem, maar vrezen en twijfelen dat zij niet echt komen. Wanneer zij door het geloof op de belofte zien, of op een bemoedigend woord, dan komen zij. Maar als zij op zichzelf zien, of op de moeilijkheden die vóór hen liggen, dan twijfelen

zij. "Gebied mij tot U te komen", zei Petrus. "Kom!", zei Christus. Zo klom hij uit het schip om naar Jezus te gaan, maar hij moest tot Hem gaan over het water. En daar lag juist de beproeving. Zo is het ook met de arme zondaar die naar Christus verlangt. "Gebied mij tot U te komen", zegt de zondaar. "Kom!", zegt Christus, "en Ik zal u geenszins uitwerpen."

Zo komt hij, maar hij moet wel over het water gaan, over moeilijkheden waarin hij kan verdrinken. Als daarom de wind van de verzoeken blaast, dan zullen de golven van twijfel en vrees zich meteen verheffen en deze zondaar die tot Christus komt, zal beginnen te zinken, als hij maar een klein geloof heeft. Nu zult u merken dat het kleingeloof van Petrus zich hier op twee manieren uit, namelijk in komen en in roepen. Het kleingeloof kan niet de hele weg afleggen zonder te roepen. Zolang als zijn heilige vrijmoedigheid duurt, kan hij in vrede komen. Maar wanneer die voorbij is, kan hij niet verder komen en zal hij de rest van de weg al roepend afleggen. Petrus kwam zover als zijn kleingeloof hem kon brengen. Hij riep ook zo luid als zijn kleingeloof hem kon helpen: "Heere, behoud mij, ik verga!"⁸⁰. Zo werd hij door te komen en te roepen, bewaard voor zinken, ook al had hij maar een klein geloof. "Jezus strekte Zijn hand uit en greep hem en zeide tot hem: Gij kleingelovige! Waarom hebt gij getwijfeld?".

In de tweede plaats: is het werkelijk zo dat degenen die tot Jezus Christus komen, dikwijls oprecht bevreesd zijn dat Jezus Christus hen niet zal aannemen? *Dan laat dit ons de reden zien van die mismoedigheid en neerslachtigheid, die we heel vaak ontdekken in hen die tot Jezus Christus komen.* Dat komt natuurlijk omdat zij bang zijn dat Jezus Christus hen niet zal aannemen. De arme wereld bespot ons, omdat wij een mismoedig volk zijn, ik bedoel: omdat we dat soms zijn. Maar zij weten de oorzaak van onze mismoedigheid niet. Als wij, juist wanneer wij mismoedig zijn, maar zeker konden zijn dat Jezus Christus ons inderdaad wil aannemen, dan zouden wij hen ver achter ons laten en dan zou dat meer vreugde in onze harten geven, dan in de tijd dat hun koren, wijn en olie vermeerderd wordt.

In de derde plaats: is het werkelijk zo dat degenen die tot Jezus Christus komen, dikwijls oprecht bevreesd zijn dat Hij hen niet zal aannemen? *Dan wordt hierin duidelijk dat zij die tot Jezus Christus komen, ontwaakte mensen zijn met een ontvankelijk hart die diep over de dingen nadenken.* Vrees komt immers voort uit het gevoelig zijn voor en het nadenken over de dingen. Zij beseffen dat zij gezondigd hebben en gevoelen de vloek die daar het gevolg van is. Zij hebben ook een diep besef van de luisterrijke majesteit van God en gevoelen wat een zegen, wat een bijzondere zegen het is om door Jezus Christus aangenomen te worden. De heerlijkheid van de hemel en het verschrikkelijke van de zonde, dáárover denken zij na en daarvoor zijn zij ontvankelijk. "Wanneer ik mij die dingen te binnen breng, vrees ik; wanneer ik daarover nadenk, ben ik bevreesd".

Hierdoor zijn zij verslagen van geest, omdat zij ontwaakt en ontvankelijk geworden zijn. Als zij geestelijk dood waren net als andere mensen, dan zouden ze niet zo door vrees gekweld worden als nu. Want dode mensen vrezen niet; zij hebben geen gevoelens en maken zich geen zorgen. Maar de man die leeft en een ontvankelijk en gevoelig hart heeft, hij is het die vaak oprecht bevreesd is dat Jezus Christus hem niet zal aannemen. Ik zeg het nog eens, dat mensen die dood en ongevoelig zijn, niet beangstigd en bevreesd zijn. Zij beelden zich maar wat in. Hun vertrouwen is zonder grond.

Wie was zo overmoedig als de blinde Bayard! En juist deze mensen zouden moeten vrezen en bang zijn, omdat zij niet tot Jezus Christus komen. O, de hel, het vuur, de afgrond, de toorn van God en de helse kwellingen, die bereid zijn voor arme, zorgeloze zondaars! "Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?" Maar zij missen het gevoel van deze dingen en daarom kunnen zij niet vrezen.

In de vierde plaats: is het werkelijk zo dat degenen die tot Jezus Christus komen, dikwijls oprecht bevreesd zijn dat Hij hen niet zal aannemen? *Dan ligt hierin een les voor oude christenen om medelijden te hebben met hen die nog maar pas tot Christus komen en voor hen te bidden.* "Want gij weet wat er in het hart van een vreemdeling omgaat, omdat gij zelf vreemdelingen geweest zijt in het land van Egypte".

U kent de gevoelens van vrees, twijfel en verschrikking, die hen in hun greep hebben, want zij hadden u soms ook in hun macht. Heb daarom medelijden met hen, bid voor hen en bemoedig hen. Al die dingen hebben zij nodig: een gevoel van schuld heeft hen overmand. Vrees voor de toorn van God heeft hen overvallen. Misschien hebben zij het hellevuur voor ogen en brandt de vrees diep in hun harten dat zij daar terecht zullen komen. U kunt weten op welke vreemde manieren satan hun zijn duivelse twijfels influistert. Zijn bedoeling is immers om - indien dat mogelijk is - hen onder het grote aantal en het gewicht van die twijfels te laten zinken en hen erin te laten verdrinken. Oude christenen, maakt de paden voor hen gereed, neemt de struikelblokken weg, opdat degenen die zwak en krachteloos zijn, niet een dwaalweg inslaan, maar veeleer genezen worden.

CHRISTUS ROEPT WELKOM

Ik ga nu over tot de derde praktische les en zal daar kort op ingaan, *namelijk dat Jezus Christus niet wil, dat zij die oprecht tot Hem komen, ooit zullen denken dat Hij hen zal uitwerpen*. De tekst is in dit opzicht overduidelijk, want Hij zegt: "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." Als Hij nu zegt: "Ik zal niet", dan wil Hij niet dat wij denken zullen: "Hij zal wél." Dit wordt nog verder verduidelijkt door de volgende overwegingen.

In de eerste plaats verbood Christus Jezus zelfs de mensen die nog niet tot Hem kwamen, ooit de gedachte te koesteren dat Hij iemand was die hen zomaar zou uitwerpen. "Meent niet", zo zei Hij, "dat Ik u zal aanklagen bij de Vader". Zoals ik al opmerkte, waren dit mensen die nog niet tot Hem kwamen. Even tevoren zei Hij immers van hen: "En gij wilt tot Mij niet komen" Joh. 5:45. Het ontzag dat zij hadden voor de eer van mensen, hield hen terug. Toch herhaal ik dat Jezus Christus hen te verstaan geeft, dat hoewel Hij hen rechtvaardig had kunnen verwerpen, Hij dat toch niet wilde. Maar Hij gebiedt hun dat zij nooit de gedachte mogen koesteren dat Hij hen zal aanklagen bij de Vader. Nu wil "niet aanklagen" bij Christus zeggen: "voor hen pleiten." Want Christus houdt Zich in deze dingen niet neutraal tussen de Vader en zondaren. Als Jezus Christus dus niet wil dat diegenen die nog niet tot Hem willen komen, zouden denken dat Hij hen zal aanklagen, dan wil Hij toch zeker niet dat zij dat zouden denken die in waarheid tot Hem komen. "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

In de tweede plaats, toen de vrouw die in overspel gegrepen was - ja, op de daad zelf was betrapt - voor Jezus Christus gebracht werd, gedroeg Hij zich in woorden en daden zó, dat Hij duidelijk genoeg liet blijken dat Hij niet in de wereld gekomen was om te veroordelen en uit te werpen. Toen zij haar voor Hem gebracht hadden en haar die gruwelijke daad ten laste hadden gelegd, boog Hij Zich daarom voorover en schreef met Zijn vinger in de aarde alsof Hij hen niet hoorde. Wat deed Hij door deze handelwijze anders dan openlijk betuigen dat Hij er niets voor voelde om het oor te lenen aan beschuldigingen tegen arme zondaren, door wie zij ook beschuldigd werden? Let er ook op dat hoewel zij bleven vragen en Hem uiteindelijk dachten te dwingen haar te veroordelen, Hij toen zo'n antwoord gaf dat Hij alle mensen die haar veroordeelden, van haar verdreef. Vervolgens voegde Hij eraan toe om haar aan te moedigen tot Hem te komen: "Zo veroordeel Ik u ook niet; ga heen, en zondig niet meer" Joh. 8.

Niet dat Hij haar zondige daad niet van harte verfoeide, maar Hij wilde de vrouw voor deze zonde niet veroordelen, omdat dat Zijn ambt niet was. "Hij werd niet in de wereld gezonden om de wereld te veroordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden". Wanneer Christus nu, ondanks alle aandrang daartoe, deze schuldige vrouw niet wilde veroordelen, ook al was ze er op dat moment ver vandaan om tot Hem te komen, dan wil Hij zeker niet dat zij die in waarheid tot Hem komen, ooit zouden denken dat Hij hen zal uitwerpen. "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

In de derde plaats *gebiedt Christus de zondaar die zich tot Hem keert, duidelijk om te komen en Hij verbiedt hem om ook maar de geringste gedachte te koesteren dat Hij hem zal uitwerpen*. "De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot de HEERE, zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk" Jes. 55.

Wanneer de Heere de ongerechte man gebiedt zijn gedachten te verlaten, verbiedt Hij hem - zoals ik tevoren al gezegd heb - in het bijzonder die gedachten te koesteren die de komende zondaar op zijn weg naar Jezus Christus hinderen, namelijk zijn ongelovige gedachten. Daarom gebiedt Hij hem niet alleen zijn wegen vaarwel te zeggen, maar ook zijn gedachten. "De goddeloze verlate zijn wegen, en de ongerechte man zijn gedachten." Het is niet genoeg om alleen het ene vaarwel te zeggen, als u tot Jezus Christus wilt komen, omdat dan het andere u van Hem zal afhouden. Laten we eens veronderstellen dat een zeker iemand zijn goddeloze wegen verlaat en zijn liederlijk en verdorven leven vaarwel zegt. Als hij dan toch in zijn hart deze gedachten koestert en voedt, dat Jezus Christus hem niet zal aannemen, dan zullen die gedachten hem weerhouden om tot Jezus Christus te komen. Zondaar, komende zondaar, zou u graag tot Jezus Christus willen komen?

"Ja", zegt de zondaar.

Verlaat dan uw goddeloze wegen.

"Dat doe ik", zegt de zondaar.

Waarom komt u dan zo langzaam?

"Omdat ik tegengehouden wordt."

Wat houdt u dan tegen? Heeft God u verboden te komen?

"Neen!"

Wilt u dan niet sneller komen?

"Jawel, maar dat kan ik niet."

Wel, wees toch openhartig tegen mij en zeg me de reden waarom u zo ontmoedigd bent!

"Welnu", zegt de zondaar, "al verbiedt God het me niet en al wil ik graag sneller komen, toch komen als vanzelf allerlei gedachten in mijn hart op, die mij verhinderen om sneller tot Jezus Christus komen. Soms denk ik dat ik niet uitverkoren ben, dan weer dat ik niet geroepen ben, op een ander moment dat ik te laat gekomen ben en dan weer dat ik niet eens weet wat komen is. Ook denk ik het éne ogenblik dat ik geen genade bezit, het volgende moment dat ik niet bidden kan en dan weer dat ik een echte huichelaar ben. Deze dingen houden mij tegen om tot Jezus Christus te komen."

Ziet u nu wel; heb ik u dit niet gezegd? Er blijven nog allerlei gedachten over zelfs in het hart van hen die hun goddeloze wegen verlaten hebben. En door die gedachten worden zij meer gekweld dan door iets anders, omdat zij daardoor verhinderd worden tot Jezus Christus te komen. Want de zonde van het ongeloof - die de oorsprong van al deze gedachten is - houdt een zondaar die tot Christus komt, gemakkelijker tegen dan zijn goddeloze wegen. Hebr. 12:1-4.

Maar nu Jezus Christus u gebiedt om deze gedachten te verlaten, zeg ze dan ook vaarwel, zondaar die tot Hem komt! Want als u ze niet verlaat, overtreedt u het bevel van Christus, blijft u uzelf pijnigen en verhindert u zelf dat u bevestigd wordt in de genade. "Indien gij niet gelooft, gij zult niet bevestigd worden" Jes. 7:9.

Zo ziet u hoe Jezus Christus zich verzet tegen zulke gedachten die op een of andere wijze de zondaar die tot Hem komt, ontmoedigen. Daardoor verdedigt Hij ook krachtig de leer die we nu behandelen, namelijk dat Jezus Christus niet wil dat zij die in waarheid tot Hem komen, ooit zullen denken dat Hij hen zal uitwerpen. "En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen."

Ik zal nu de gronden noemen voor deze derde praktische les.

In de eerste plaats: als Jezus Christus u ooit zou laten denken dat Hij u zal uitwerpen, moet Hij u ook de vrijheid geven te denken dat Hij Zijn Woord zal breken. Hij heeft immers gezegd: "Ik zal geenszins uitwerpen." Maar Christus wil niet dat u Hem zou beschouwen als Iemand Die Zijn Woord zal breken. Want Hij zegt van Zichzelf: "Ik ben de Waarheid". Daarom wil Hij niet dat iemand die in waarheid tot Hem komt, ooit zou denken dat Hij hem zal uitwerpen.

In de tweede plaats: stel dat Jezus Christus de zondaar die in waarheid tot Hem komt, ooit zou laten denken dat Hij hem zal uitwerpen. In dat geval moet Hij ook de eerste tekenen van ongeloof toestaan en op die manier in bescherming nemen. Maar Hij beschouwt het ongeloof als zijn grootste vijand en daartegen heeft Hij juist Zijn heilig evangelie gericht. Daarom wil Jezus Christus niet dat zij die in waarheid tot Hem komen, ooit zouden denken dat Hij hen zal uitwerpen.

In de derde plaats: als Jezus Christus de zondaar die tot Hem komt, ooit zou laten denken dat Hij hem zal uitwerpen, dan moet Hij hem ook laten twijfelen of Hij wel bereid is de gave van Zijn Vader aan te nemen. Want de zondaar die tot Hem komt, is de gave van Zijn Vader. Zo zegt de tekst het ook, want daar getuigt Hij dat "al wat de Vader Hem geeft, tot Hem zal komen; en die tot Hem komt, zal Hij geenszins uitwerpen." Daarom wil Jezus Christus niet dat hij die in waarheid tot Hem komt, ooit zou denken dat Hij hem zal uitwerpen.

In de vierde plaats: als Jezus Christus hen die werkelijk tot Hem komen, ooit zou laten denken dat Hij hen zal uitwerpen, dan moet Hij hen ook laten denken dat Hij de trekkende liefde van de Vader zou verachten en verwerpen. Want niemand kan tot Hem komen, tenzij de Vader hem trekke. Maar dit ook slechts te veronderstellen zou de ergste godslastering en vervloekte goddeloosheid zijn. Daarom wil Jezus Christus niet dat hij die tot Hem komt, ooit zou denken dat Hij hem zal uitwerpen.

In de vijfde plaats: stel dat Jezus Christus hen die werkelijk tot Hem komen, ooit zou laten denken dat Hij hen zal uitwerpen. Dan moet Hij hen ook wel laten denken dat Hij ontrouw zal zijn aan de opdracht en de taak die Hem door Zijn Vader zijn toevertrouwd. En die opdracht luidt dat Hij alles moet zalig maken en niets mag verliezen van wat de Vader aan Hem heeft gegeven om te behouden." Nu heeft de Vader Hem de opdracht gegeven om de zondaar die tot Hem komt, te redden. Daarom is het onmogelijk dat Hij zo iemand ooit zal laten denken dat Hij hen zal uitwerpen.

In de zesde plaats: als Jezus Christus hen die tot Hem komen, ooit zou laten denken dat Hij hen zal uitwerpen, dan moet Hij hen ook laten denken dat Hij ontrouw zal zijn aan Zijn priesterambt. Want zoals het eerste aspect daarvan is dat Hij de prijs voor zielen betaalde en hen vrijkocht, zo is het tweede dat Hij voortdurend voorbede doet tot God voor hen die tot Hem komen'. Maar hij kan ons niet toestaan te twijfelen aan de trouwe uitoefening van Zijn priesterschap. Daarom kan Hij ons nooit laten denken dat de zondaar die tot Hem komt, zal worden uitgeworpen.

In de zevende plaats: als Jezus Christus ons ooit zou laten denken dat de zondaar die tot Hem komt, uitgeworpen zal worden, dan moet Hij ons ook Zijn bereidwilligheid, macht, of verdiensten om te behouden in twijfel laten trekken. Maar Hij kan ons nooit toestaan een van deze dingen in twijfel te trekken. Daarom geeft Hij ons nooit reden om te denken dat de zondaar die tot Hem komt, uitgeworpen zal worden.

- Hij kan ons niet toestaan Zijn bereidwilligheid in twijfel te trekken, want Hij zegt in de tekst: "Ik wil geenszins uitwerpen".
- Hij kan ons niet toestaan Zijn macht in twijfel te trekken, want de Heilige Geest zegt dat Hij volkomen kan zalig maken degenen die tot Hem komen.
- Hij kan ons niet toestaan de kracht van Zijn verdiensten in twijfel te trekken, want het bloed van Christus reinigt de zondaar die tot Hem komt, van alle zonden. Daarom kan Hij ook niet toestaan dat degene die tot Hem komt, ooit zou denken dat Hij hem zal uitwerpen.

In de achtste plaats: stel dat Jezus Christus de zondaar die tot Hem komt, ooit zou laten denken dat Hij hem zal uitwerpen. Dan moet Hij hem ook wel toestaan het duidelijk getuigenis van de Vader, van de Zoon en van de Heilige Geest van onwaarheid te betichten, ja, zelfs het hele Evangelie dat vervat is in Mozes, de Profeten, het boek van de Psalmen en wat gewoonlijk het Nieuwe Testament genoemd wordt. Maar Hij kan dit niet toestaan en daarom laat Hij ook de zondaar die tot Hem komt, nooit denken dat Hij hem zal uitwerpen.

Ten negende, tenslotte: stel dat Jezus Christus degene die tot Hem komt, ooit zou laten denken dat Hij hem zal uitwerpen. Dan moet Hij hem ook toestaan de eed van Zijn Vader in twijfel te trekken, die Hij in waarheid en gerechtigheid gezworen heeft, namelijk dat zij "die de toevlucht genomen hebben tot Jezus Christus een sterke vertroosting zouden hebben" Hebr. 6. Maar dit kan Hij niet toestaan en daarom kan Hij ook niet toelaten dat de zondaar die tot Hem komt, ooit zou denken dat Hij hem zal uitwerpen.